

แนวความคิดการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดในประเทศไทย

4.1 ความเป็นมาและวิวัฒนาการของหลักกฎหมายการทุ่มตลาดและการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดในประเทศไทย

หลังจากที่ได้มีการศึกษาถึงหลักเกณฑ์ว่าด้วยการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดที่มีอยู่ในกฎหมายระหว่างประเทศ หรือ ความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 6 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1994 และ หลักเกณฑ์ว่าด้วยการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดของประเทศสหรัฐอเมริกา สิ่งที่จะต้องทราบต่อไป คือ การที่จะต้องทราบว่าในประเทศไทยมี หลักเกณฑ์ว่าด้วยการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดบังคับใช้อยู่ หรือไม่ และหากหลักเกณฑ์เช่นนั้นมีการบังคับใช้อยู่ในปัจจุบันนั้น หลักเกณฑ์ดังกล่าวมีความสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ระหว่างประเทศที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน หรือไม่ คำถามที่เกิดขึ้นเหล่านี้เป็นสิ่งที่ควรเรียนรู้ ซึ่งในบทต่อไปนี้จะมีการกล่าวถึงในเรื่องดังกล่าวต่อไป

หลักเกณฑ์ว่าด้วยการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดของประเทศไทยเริ่มมีขึ้นเป็นครั้งแรกตั้งแต่ปี พ.ศ.2507 โดยอยู่ในรูปของ พระราชบัญญัติป้องกันการทุ่มตลาด พ.ศ.2507 ซึ่งรับการตราขึ้นเป็นกฎหมายโดยมีจุดประสงค์เพื่อเป็นการเก็บภาษีป้องกันการทุ่มตลาดกับสินค้าที่นำเข้ามาจำหน่ายในประเทศไทยในราคาต่ำกว่าราคาขายตามปกติ ซึ่งนับตั้งแต่ได้มีการตราพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวขึ้นมายังไม่เคยปรากฏว่ามีการเก็บอากรป้องกันการทุ่มตลาดโดยใช้อำนาจตามพระราชบัญญัตินี้เลย เนื่องจากปัญหาในทางปฏิบัติหลายประการ¹ และนอกจากนี้ยังมีบทบัญญัติกฎหมายที่ใกล้เคียงกับพระราชบัญญัติดังกล่าวที่สามารถนำมาบังคับใช้ได้ในการที่มีการทุ่มตลาดเกิดขึ้น อาทิ พระราชบัญญัติการส่งออก และไปนอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า พ.ศ.2522 มาตรา 5 (ค่าธรรมเนียมพิเศษ) ซึ่งกฎหมายเหล่านี้จะเป็นกฎหมายที่มีการบังคับใช้ในส่วนของการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดของไทยก่อนที่จะมีการเปลี่ยนแปลงหลักเกณฑ์ดังกล่าวตามความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 6 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1994 โดยมีการอาศัยตามความในมาตรา 5 (6) และมาตรา 6 วรรค 3 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวในการออกประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์ และ วิธีการพิจารณาเพื่อเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษในกรณีที่นำสินค้าเข้ามาในประเทศไทยในราคาที่ไม่เป็นธรรม และ ในกรณีการนำสินค้าเข้ามาในประเทศไทยซึ่งสินค้าที่ได้รับการอุดหนุน พ.ศ.2534 และ ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ.2539 ซึ่งประกาศฉบับนี้เป็นประกาศที่ออกมามบังคับใช้ภายหลังที่ได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 5 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1994 ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามความตกลงที่มีอยู่ในทางระหว่างประเทศ และประกาศดังกล่าวมีผลทำให้มีการยกเลิกประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์ และ วิธีการพิจารณาเพื่อเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษในกรณีที่นำสินค้าเข้ามาในประเทศไทยในราคาที่ไม่เป็นธรรม และ ในกรณีการนำสินค้าเข้ามาในประเทศไทยซึ่งสินค้าที่ได้รับการอุดหนุน พ.ศ.2534 เช่นกัน

ในกรณีที่จำเป็นต้องมีการออกประกาศกระทรวงพาณิชย์ในปี พ.ศ.2534 ก็ด้วยเหตุผลว่า พระราชบัญญัติป้องกันการทุ่มตลาด พ.ศ.2507 ไม่สามารถที่จะตอบสนองต่อการบังคับใช้ในกรณีที่มีการทุ่มตลาดเกิดขึ้น และเพื่อเป็นการคุ้มครองอุตสาหกรรมภายในมิให้ถูกเอารัดเอาเปรียบจากสินค้าที่นำเข้ามาในราคาที่ไม่เป็นธรรม หรือ สินค้าที่มีการทุ่มตลาด และเพื่อความรวดเร็วในการออกกฎหมายขึ้นมามบังคับใช้ได้ทันในกรณีเมื่อมีการทุ่มตลาดเกิดขึ้น เนื่องจากในการออกประกาศกระทรวงโดยอาศัยอำนาจรัฐมนตรีตามพระ

¹ วชิร ธาดาดำรงเวช, “ความเป็นมาของมาตรการป้องกันการทุ่มตลาด และตอบโต้การอุดหนุนของไทย,” วารสารเศรษฐกิจ การพาณิชย์ 24, ฉบับที่ 2241 (พฤษภาคม-มิถุนายน 2536) : 52-53.

พระราชบัญญัติจะมีความรวดเร็วกว่าการออกพระราชบัญญัติขึ้นมาบังคับใช้ใหม่แทนพระราชบัญญัติว่าด้วยการป้องกันการทุ่มตลาด พ.ศ. 2507

อย่างไรก็ตามประเทศไทยได้มีแนวความคิดที่จะยกร่างพระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับการใช้บังคับหลักเกณฑ์ว่าด้วยการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดเพื่อให้เป็นไปตามพันธกรณีที่มีอยู่ในทางระหว่างประเทศตั้งแต่สมัยรัฐบาลนายอานันท์ ปันยารชุน โดยผู้ที่รับผิดชอบในการยกร่างในขณะนั้นได้แก่ กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์ สังกัดกระทรวงพาณิชย์ ซึ่งร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวในหลักการ และเนื้อหาโดยส่วนใหญ่แล้วมีความสอดคล้อง และเป็นไปตามความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 6 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1994 และได้มีการเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวสู่สภานิติบัญญัติแห่งชาติ แต่ด้วยเหตุผลในทางการเมืองในขณะนั้นปรากฏว่าได้มีการยุบสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำให้พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวตกไปโดยปริยาย และเมื่อมีการจัดตั้งรัฐบาลใหม่ภายใต้การนำของนายชวน หลีกภัย ก็ได้มีการเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวสู่การพิจารณาของคณะรัฐมนตรีอีกครั้งหนึ่ง แต่ร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวก็มิได้มีการนำเข้าสู่สภาผู้แทนราษฎรอีกครั้ง เนื่องจากมีการยุบสภาเกิดขึ้นอีก ต่อมาเมื่อมีการจัดตั้งรัฐบาลใหม่ภายใต้การนำของนายบรรหาร ศิลปอาชา ร่างพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. ได้มีการบรรจุไว้ในระเบียบวาระการประชุมของสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ 19 ปีที่ 2 วันพุธที่ 4 กันยายน พ.ศ.2539 ครั้งที่ 25 สมัยสามัญ ซึ่งร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวก็ยังมีได้เข้าสู่การพิจารณาของที่ประชุมสภาฯ อีกเช่นเคยก็มีการยุบสภาผู้แทนไปเสียก่อน และในปัจจุบันร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวกำลังเข้าสู่การพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎร และกำลังรอการพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง

4.1.1 พระราชบัญญัติป้องกันการทุ่มตลาด พ.ศ.2507

พระราชบัญญัติป้องกันการทุ่มตลาด พ.ศ. 2507 เป็นหลักเกณฑ์ว่าด้วยการเก็บอากรตอบโต้การ ทุ่มตลาด ฉบับแรกๆที่ออกมาเพื่อใช้บังคับในเรื่องดังกล่าว โดยเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวเนื่องจากในขณะนั้นประเทศไทยยังขาดหลักเกณฑ์ และกฎหมายในการที่จะนำมาบังคับใช้ในการเก็บอากรตอบโต้ในสินค้าที่นำเข้ามาจำหน่ายในราชอาณาจักรในราคาต่ำกว่าราคาปกติของสินค้า อันก่อให้เกิดความเสียหายแก่กิจการอุตสาหกรรมภายในประเทศ ดังนั้น รัฐบาลในขณะนั้นจึงดำเนินการออกกฎหมายที่สามารถนำมาใช้ในการเก็บอากรกับประเทศที่มีพฤติกรรมดังกล่าว แต่ในการออกกฎหมายเช่นว่านั้นรัฐบาลมิได้มีการอ้างอิง หรือ พิจารณาจากหลักเกณฑ์สากลที่มีใช้บังคับอยู่ในทางระหว่างประเทศ เป็นเพียงการเขียนขึ้นจากหลักการที่คิดว่าควรจะเป็น ทำให้เมื่อมีการประกาศพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวออกมาไม่สามารถที่จะตอบสนองต่อการบังคับใช้ในกรณีที่มีการทุ่มตลาดเกิดขึ้น และ นับตั้งแต่ได้มีการตราพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวขึ้นมายังไม่เคยปรากฏว่ามีกรเก็บอากรป้องกันการทุ่มตลาดโดยใช้อำนาจตามพระราชบัญญัตินี้เลย เนื่องจากปัญหาในทางปฏิบัติหลายประการ

หลักเกณฑ์ว่าด้วยการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดภายใต้ พระราชบัญญัติป้องกันการทุ่มตลาด พ.ศ. 2507 มีสาระสำคัญ ดังต่อไปนี้

1. ภายใต้ มาตรา 4 การทุ่มตลาดตามพระราชบัญญัติป้องกันการทุ่มตลาด พ.ศ. 2507 หมายถึง การนำสินค้าเข้ามาจำหน่ายในราชอาณาจักรในราคาต่ำกว่าราคาปกติของสินค้านั้น อันก่อให้เกิดความเสียหายแก่กิจการอุตสาหกรรมภายในประเทศ

2. และ นอกจากนี้ ยังมีกำหนดถึงราคาปกติ (normal value) ให้หมายความถึง

ก. ราคาของสินค้าประเภท หรือชนิดเดียวกัน หรือคล้ายกัน เพื่อจำหน่ายในทางการค้าปกติภายในประเทศที่ผลิตหรือส่งออก

ข. ราคาสูงสุดของสินค้าประเภท หรือชนิดเดียวกัน หรือคล้ายกันเพื่อส่งออกไปจำหน่ายในประเทศอื่นในทางการค้าตามปกติ หรือ

ค. ราคาอันประกอบด้วยต้นทุนการผลิตของสินค้าประเภท หรือชนิดเดียวกัน หรือคล้ายกันในประเทศที่ผลิต ค่าใช้จ่ายในการจำหน่าย และกำไรตามสมควร

และ ในการพิจารณาจะต้องคำนึงถึงความแตกต่างในเรื่องภาษี และ ข้อตกลงในการจำหน่าย ความแตกต่างในเรื่องภาษีอากร และ ความแตกต่างประการอื่นซึ่งมีผลกระทบต่อเปรียบเทียบราคา

และ หากในกรณีที่ไม่สามารถหาราคาปกติโดยการใช้วิธีการที่กล่าวมาข้างต้นได้ ราคาปกติจะถูกกำหนดโดยรัฐมนตรีที่รับผิดชอบตามพระราชบัญญัตินี้

ดังที่กล่าวมาข้างต้นเป็นหลักเกณฑ์สำคัญ ที่ปรากฏอยู่ในพระราชบัญญัติป้องกันการทุ่มตลาด พ.ศ.2507 ซึ่งเป็นเพียงการกำหนดหลักเกณฑ์อย่างกว้างๆ และไม่มีหลักเกณฑ์ที่แน่นอนในกรณีที่ไม่สามารถหาราคาปกติได้ตามวิธีการที่กำหนดในข้อ ก - ค ซึ่งหากยังคงใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวต่อไปบรรดาประเทศสมาชิก WTO คงจะคัดค้านอย่างแน่นอน เนื่องจากวิธีการในการกำหนดราคาปกติที่ไม่ชัดเจน และยังคงขาดหลักเกณฑ์สำคัญๆ ในการกำหนดพฤติกรรมกรรมการทุ่มตลาดอีกหลายประการ อาทิ การกำหนดราคาส่งออก การกำหนดความเสียหาย² ซึ่งในเรื่องดังกล่าวจะเป็นที่จะนำมาพิจารณาว่าพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเป็นพฤติกรรมกรรมการทุ่มตลาดที่จะสามารถเก็บอากรตอบโต้ได้ หรือไม่ อย่างไร ดังนั้น จึงมีความจำเป็นในการที่จะต้องออก หลักเกณฑ์ว่าด้วยการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดขึ้นมาบังคับใช้แทนพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว

² ภายใต้พระราชบัญญัติป้องกันการทุ่มตลาด พ.ศ. 2507 ไม่มีการบัญญัติถึงในส่วนของการพิสูจน์ความเสียหายของอุตสาหกรรมภายในประเทศที่เป็นผลจากการทุ่มตลาดของสินค้านำเข้าจะมีเพียงแต่ประกาศของคณะกรรมการป้องกันการทุ่มตลาดฉบับที่ 1/2526 และฉบับที่ 1/2530 ที่ใช้บังคับในเรื่องดังกล่าว โดยผู้ร้องต้องมีการพิสูจน์ความเสียหายต่อคณะกรรมการป้องกันการทุ่มตลาด โดยจะต้องแสดงหลักฐานว่าราคาปกติของสินค้านำเข้ามาทุ่มตลาดตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันการทุ่มตลาด พ.ศ.2507 ว่าควรจะเป็นจำนวนเท่าใด มีการนำสินค้าเข้ามาในราคาใด และจำหน่ายในราชอาณาจักรไทยในราคาเท่าใด และก่อให้เกิดความเสียหายแก่กิจการอุตสาหกรรมภายในประเทศอย่างไร

4.1.2 ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์ และวิธีการพิจารณาเพื่อเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษในกรณีการนำสินค้าเข้ามาในประเทศไทยในราคาที่ไม่เป็นธรรม และ ในกรณีนำสินค้าเข้ามาในประเทศไทยซึ่งสินค้าที่ได้รับการอุดหนุน พ.ศ. 2534

ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์ และวิธีการพิจารณาเพื่อเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษในกรณีการนำสินค้าเข้ามาในประเทศไทยในราคาที่ไม่เป็นธรรม และ ในกรณีนำสินค้าเข้ามาในประเทศไทยซึ่งสินค้าที่ได้รับการอุดหนุน พ.ศ. 2534 (ประกาศฯ ปี 2534) เป็นประกาศที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 5 (6) วรรค 3 แห่งพระราชบัญญัติการส่งออกไปนอก และการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า พ.ศ. 2522 ซึ่งในการออกประกาศกระทรวงพาณิชย์ฉบับดังกล่าว เนื่องจากในขณะที่มีความต้องการแก้ไขพระราชบัญญัติป้องกันการทุ่มตลาด พ.ศ. 2507 โดยการออกเป็นพระราชบัญญัติขึ้นมาบังคับใช้นั้น เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วในการออกพระราชบัญญัติขึ้นมาบังคับใช้ในแต่ละฉบับนั้นจะต้องใช้เวลานาน กระทรวงพาณิชย์จึงเล็งเห็นว่าหากปล่อยให้ระยะเวลาในการออกกฎหมายขึ้นมาบังคับใช้นานเกินไปจะเป็นผลเสียต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศที่ถูกเอารัดเอาเปรียบจากสินค้าที่นำเข้ามาในราคาที่ไม่เป็นธรรม หรือนำเข้ามาในลักษณะที่เป็นการทุ่มตลาด ดังนั้น จึงมีการออกประกาศกระทรวงพาณิชย์ขึ้นมาบังคับใช้กับกรณีการทุ่มตลาดเพื่อเป็นการคุ้มครองอุตสาหกรรมภายในประเทศ ซึ่งมีเนื้อหาที่เป็นสาระสำคัญ ดังนี้

4.1.2.1 การกำหนดถึงการนำเข้าที่เป็นการทุ่มตลาด

สินค้าที่นำเข้ามาในราคาที่ไม่เป็นธรรม³ หมายถึง สินค้าที่นำเข้ามาในประเทศไทยในราคาต่ำกว่าราคาปกติของสินค้าชนิดเดียวกันอันก่อน หรืออาจจะก่อให้เกิดความเสียหายต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศ

1. การกำหนดราคาปกติ (normal value)

ในประกาศฯ ดังกล่าวมีการกำหนดถึงราคาปกติ ดังนี้

ก. ราคาที่ซื้อขายกันโดยทั่วไป เพื่อการบริโภคภายในประเทศผู้ส่งออก หรือประเทศผู้ผลิต โดยไม่รวมส่วนลด และ เงินคืนภาษีต่างๆ ที่เกิดจากการขายกรณีที่มีการจำหน่ายในประเทศผู้ส่งออกน้อยกว่าร้อยละ 5 ของปริมาณสินค้าชนิดเดียวกันที่ส่งออก มิให้ถือว่าราคาจำหน่ายในประเทศผู้ส่งออกเป็นราคาปกติ

ข. ในกรณีที่ไม่มีการซื้อขายสินค้าในชนิดเดียวกันภายในประเทศผู้ส่งออก หรือประเทศผู้ผลิต หรือเมื่อราคาดังกล่าวไม่สามารถใช้เป็นเกณฑ์ในการเปรียบเทียบได้ให้ใช้ราคา ดังต่อไปนี้

- ราคาที่ประเทศดังกล่าวส่งออกไปยังประเทศที่ 3 ซึ่งเป็นราคาที่เหมาะสม หรือ

- ราคาที่คำนวณขึ้นจากต้นทุนการผลิตในประเทศผู้ผลิตซึ่งประกอบด้วยต้นทุนการผลิต ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ ค่าใช้จ่ายในการขาย และค่าใช้จ่ายอื่นๆ รวมทั้งอัตรากำไรที่เหมาะสม

³ ภายใต้ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์ และวิธีการพิจารณาเพื่อเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษในกรณีการนำสินค้าเข้ามาในประเทศไทยในราคาที่ไม่เป็นธรรม และ ในกรณีนำสินค้าเข้ามาในประเทศไทยซึ่งสินค้าที่ได้รับการอุดหนุน พ.ศ. 2534 ยังไม่มีการนำคำว่า “การทุ่มตลาด” มาบังคับใช้ แต่จะใช้คำว่า “สินค้าที่นำเข้ามาในราคาที่ไม่เป็นธรรม” แทนการใช้คำว่า การทุ่มตลาด

- ค. ในกรณีที่ผู้ส่งออกจากประเทศต้นทางมิได้ผลิตและจำหน่ายสินค้าชนิดเดียวกันในประเทศต้นทางนั้นให้คำนวณราคาปกติตามวิธีการในข้อ 2
- ง. ในกรณีที่ผู้ส่งออกขายสินค้าชนิดเดียวกันภายในประเทศผู้ส่งออก หรือขายไปยังประเทศที่ 3 ในปริมาณมาก และในระดับราคาที่ไม่สามารถจะคืนต้นทุนการผลิตได้ในเวลาที่สมควร ให้ถือว่าเป็นการขายไม่ปกติ ไม่อาจใช้เป็นเกณฑ์ในการกำหนดราคาปกติได้
- จ. ในกรณีที่มีการผูกขาดในประเทศผู้ส่งออก หรือรัฐบาลแทรกแซงราคาในประเทศ ให้กำหนดราคาปกติตามหลักเกณฑ์ข้อใดข้อหนึ่งดังต่อไปนี้

- ใช้ราคาสินค้าชนิดเดียวกันในประเทศที่ 3

- ใช้ราคาที่ยกเว้นจากต้นทุนการผลิตตาม ข้อ 2 (ข) ที่ปรากฏในประเทศที่ 3 และถ้าไม่มีราคาเช่นนั้น ให้ใช้ราคาสินค้าชนิดเดียวกันที่จำหน่ายในประเทศผู้ส่งออก โดยพิจารณาถึงอัตรากำไรที่เหมาะสม

ฉ. ในกรณีที่ไม่มีการนำเข้าโดยตรงจากประเทศผู้ผลิต แต่เป็นการนำเข้าจากประเทศที่เป็นคนกลาง (intermediate country) ให้ใช้ราคาขายของสินค้าชนิดเดียวกันในประเทศคนกลางนั้นเป็นเกณฑ์ในการกำหนดราคาปกติ

ช. ในกรณีที่เป็นเพียงการขนผ่านแดนประเทศคนกลาง หรือไม่มีการผลิตสินค้าชนิดเดียวกันในประเทศคนกลาง หรือไม่มีราคาเปรียบเทียบกันได้ในประเทศคนกลาง ให้ใช้ราคาประเทศต้นทางเป็นเกณฑ์ในการกำหนดราคาปกติ

ดังนั้น ในการกำหนดความหมายของคำว่า ราคาปกติภายใต้ประกาศฯ ดังกล่าวมีการกำหนดในรายละเอียดมากขึ้น ในกรณีที่ไม่สามารถกำหนดราคาปกติได้จากราคาที่ซื้อขายกันโดยทั่วไป เพื่อการบริโภคมายในประเทศผู้ส่งออก หรือประเทศผู้ผลิต

และยังมีการกำหนดถึงการหาราคาปกติในกรณีต่างๆ ดังที่ปรากฏในข้างต้น ซึ่งหลักเกณฑ์โดยส่วนใหญ่จะมีความคล้ายคลึงกับหลักเกณฑ์ที่มีอยู่ในทางการค้าระหว่างประเทศในขณะนั้น⁴

2. การกำหนดราคาส่งออก (export price)

การกำหนดในส่วนของความหมายของราคาส่งออก ซึ่งในพระราชบัญญัติป้องกันการทุ่มตลาด พ.ศ.2507 มิได้มีการกำหนดไว้ แต่ภายใต้ประกาศฯ 2534 ได้มีการกำหนดในส่วนของราคาส่งออกให้หมายถึง ราคาสินค้าที่ส่งออกจากประเทศไทยมายังประเทศไทย โดยไม่รวมภาษี ส่วนลด และเงินคืนภาษีที่เกิดจากการขายนั้นๆ ในประเทศผู้ส่งออก

และ ในกรณีที่ราคาส่งออกไม่อาจเชื่อถือได้ หรือไม่ใช้ราคาที่เหมาะสม ให้คำนวณราคาส่งออกตามราคาสินค้านำเข้าที่จำหน่ายต่อทอดแรกให้แก่ผู้ซื้ออิสระ หรือถ้าไม่มีการจำหน่ายให้กับผู้ซื้อดังกล่าวให้กำหนดตามความเหมาะสม ทั้งนี้ การคำนวณ หรือกำหนดราคาส่งออกดังกล่าวให้คำนึงถึงต้นทุน ค่าอากร และค่าภาษีในการนำเข้า และจำหน่ายต่อ รวมทั้งอัตรากำไรที่เหมาะสม

⁴ ความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 6 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1979 (Tokyo Round 1979)

3. การเปรียบเทียบราคา (price comparison)

การเปรียบเทียบราคาเป็นหลักเกณฑ์ใหม่ที่ปรากฏอยู่ในประกาศฯ ปี 2534 ซึ่งในการเปรียบเทียบราคาจะเป็นขั้นตอนหนึ่งในการที่จะนำไปสู่การค้นหา และแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมกรรมการทุ่มตลาดที่เกิดขึ้น

การเปรียบเทียบราคา (price comparison) หมายถึง การเปรียบเทียบราคาปกติกับราคาส่งออกของสินค้าชนิดเดียวกันในช่วงเวลาที่ใกล้เคียงกันมากที่สุด และอยู่ในระดับการค้าเดียวกัน โดยใช้ราคาหน้าโรงงานเป็นเกณฑ์เบื้องต้น นอกจากนี้จะต้องมีการคำนึงถึงความแตกต่างของเงื่อนไขการขาย ภาษี ปริมาณการขาย ลักษณะทางกายภาพของสินค้า และความแตกต่างอื่นๆ ที่อาจมีผลต่อการเปรียบเทียบราคา ในการเปรียบเทียบราคาทั้งสอง จะต้องใช้ราคาเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก หรือให้ทำการเปรียบเทียบราคาทั้งสองจากสินค้าที่ผลิต หรือจำหน่ายในครั้งเดียวกัน⁵ และ ผลที่ได้จากการเปรียบเทียบนั้นจะเป็นในส่วนของส่วนเหลือราคาซึ่งจะเป็นสิ่งที่แสดงถึงว่ามีการเกิดพฤติกรรมกรรมการทุ่มตลาด หรือไม่ในการนำเข้าดังกล่าว

4.1.2.2 การพิจารณาความเสียหาย⁶

ภายใต้ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์ และวิธีการพิจารณาเพื่อเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษในกรณีการนำสินค้าเข้ามาในประเทศไทยในราคาที่ไม่เป็นธรรม และ ในกรณีนำสินค้าเข้ามาในประเทศไทยซึ่งสินค้าที่ได้รับการอุดหนุน พ.ศ. 2534 ยังมีการกำหนดเพิ่มเติมในเรื่องของการพิสูจน์ความเสียหายที่เกิดขึ้นว่าในการพิจารณาความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้นจะมีหลักเกณฑ์ใดที่จะนำมากำหนดว่ามีความเสียหายเกิดขึ้นกับอุตสาหกรรมภายในประเทศตามประกาศฯ 2534 นี้

ความเสียหายที่จะได้รับการพิจารณาตามประกาศฯ ฉบับนี้จะหมายถึงความรวมถึงความเสียหายที่เกิดขึ้นแล้ว หรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้น ดังนี้

1. ความเสียหายที่เกิดขึ้นแล้ว ให้พิจารณาจากปัจจัยดังต่อไปนี้
 - 1.1 ปริมาณของสินค้านำเข้าในราคาที่ไม่เป็นธรรม และผลกระทบต่อราคาของสินค้าชนิดเดียวกันที่ผลิตขึ้นภายในประเทศ และ
 - 1.2 ผลกระทบอื่นๆ จากสินค้านำเข้าในราคาที่ไม่เป็นธรรม ที่มีต่อผู้ผลิตสินค้าชนิดเดียวกันภายในประเทศ

⁵ ข้อ 3.3 ของ ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์ และวิธีการพิจารณาเพื่อเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษในกรณีการนำสินค้าเข้ามาในประเทศไทยในราคาที่ไม่เป็นธรรม และ ในกรณีนำสินค้าเข้ามาในประเทศไทยซึ่งสินค้าที่ได้รับการอุดหนุน พ.ศ. 2534

⁶ เรื่องเดียวกัน, ข้อ 7 ของ ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์ และวิธีการพิจารณาเพื่อเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษในกรณีการนำสินค้าเข้ามาในประเทศไทยในราคาที่ไม่เป็นธรรม และ ในกรณีนำสินค้าเข้ามาในประเทศไทยซึ่งสินค้าที่ได้รับการอุดหนุน พ.ศ. 2534

2. ความเสียหายที่อาจเกิดขึ้น ให้พิจารณาจากทุกปัจจัยดังต่อไปนี้

2.1 การเพิ่มขึ้นของอัตราการส่งออกสินค้าชนิดนั้นมายังประเทศไทย

2.2 การเพิ่มขึ้นของปริมาณการส่งออกรวมของผู้ส่งออกรายนั้น

2.3 ราคาของสินค้านำเข้านั้นมีผลเป็นการกดราคา หรือทำให้ราคาสินค้าในประเทศตกต่ำลง และทำให้ความต้องการในสินค้านำเข้ามีเพิ่มมากขึ้น

2.4 การเพิ่มขึ้นของปริมาณสินค้าคงเหลือ

5. การกำหนดความหมายของคำว่า สินค้าชนิดเดียวกัน (like product) ⁷

ในการกำหนดความหมายของสินค้าที่นำเข้ามาในราคาที่ไม่เป็นธรรมนั้น จะพิจารณาถึงสินค้าที่นำเข้ามาในประเทศไทยในราคาที่สูงกว่าราคาปกติของสินค้าชนิดเดียวกัน และ ในการพิจารณาถึงราคาที่เกิดขึ้นทั้งราคาปกติ และราคาส่งออก จะพิจารณาจากราคาที่อยู่บนพื้นฐานของสินค้าชนิดเดียวกัน

ดังนั้น ภายใต้ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์ และวิธีการพิจารณาเพื่อเรียกเก็บค่าธรรมนิยมพิเศษในกรณีการนำสินค้าเข้ามาในประเทศไทยในราคาที่ไม่เป็นธรรม และ ในกรณีนำสินค้าเข้ามาในประเทศไทยซึ่งสินค้าที่ได้รับการอุดหนุน พ.ศ. 2534 กำหนดว่า สินค้าชนิดเดียวกัน หมายถึง สินค้าที่มีลักษณะเหมือนกัน คล้ายคลึงกัน หรือ ทดแทนกันได้ กับสินค้าที่นำเข้ามาในราคาที่ไม่เป็นธรรม

6. การกำหนดความหมายของคำว่าอุตสาหกรรมภายในประเทศ (domestic industry) ⁸

ในกรณีที่มีการนำสินค้าในราคาที่สูงกว่าราคาปกติของสินค้าชนิดเดียวกันโดยปกติแล้วจะไม่ใช่เป็นการนำสินค้าในราคาที่ไม่เป็นธรรมเข้ามาในประเทศไทย หากการกระทำดังกล่าวไม่ได้ก่อให้เกิดความเสียหายให้กับอุตสาหกรรมภายในประเทศ ซึ่งในการพิจารณาถึงความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการนำเข้าสินค้าดังกล่าว จะทำการพิจารณาบนพื้นฐานของความเสียหายที่เกิดขึ้นกับอุตสาหกรรมภายในประเทศ

ดังนั้น การกำหนดในส่วนของความหมายของคำว่าอุตสาหกรรมภายในประเทศ จึงเป็นเรื่องสำคัญในการกำหนดว่ามีความเสียหายจากการนำเข้าสินค้าในราคาที่ไม่เป็นธรรมเกิดขึ้น หรือไม่ โดยพิจารณาจากอุตสาหกรรมภายในประเทศ ในความหมายดังนี้

⁷ ข้อ 3.6 ของ ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์ และวิธีการพิจารณาเพื่อเรียกเก็บค่าธรรมนิยมพิเศษในกรณีการนำสินค้าเข้ามาในประเทศไทยในราคาที่ไม่เป็นธรรม และ ในกรณีนำสินค้าเข้ามาในประเทศไทยซึ่งสินค้าที่ได้รับการอุดหนุน พ.ศ. 2534

⁸ ข้อ 3.7 เรื่องเดียวกัน

1. ผู้ผลิตสินค้าในประเทศทั้งหมดซึ่งผลิตสินค้าชนิดเดียวกัน หรือ
2. ผู้ผลิตภายในประเทศซึ่งมีผลผลิตรวมกันในสัดส่วนมากพอสมควรของผลผลิตรวมภายในประเทศ
3. ในกรณีที่ผู้ผลิตในตลาดย่อย ซึ่งจำหน่ายผลผลิตทั้งหมด หรือเกือบทั้งหมดของตนในตลาดย่อยนั้น และมี ส่วนแบ่งตลาดเป็นส่วนใหญ่ หรือรวมกันเป็นส่วนใหญ่ ผู้ผลิตดังกล่าวให้ถือว่าเป็นอุตสาหกรรมภายใน ประเทศได้

กรณีดังต่อไปนี้จะเป็นข้อยกเว้นที่จะไม่ทำการพิจารณาว่าผู้ผลิตดังกล่าวเป็นอุตสาหกรรมภายในประเทศ

1. ผู้ผลิตนั้นเกี่ยวข้องกับผู้ส่งออก หรือ
2. ผู้นำเข้า หรือเป็นผู้นำเข้าสินค้าที่ถูกกล่าวหาว่านำเข้าในราคาที่ไม่เป็นธรรม

จากหลักเกณฑ์ว่าด้วยการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดที่กำหนดใน ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์ และวิธีการพิจารณาเพื่อเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษในกรณีการนำสินค้าเข้ามาในประเทศไทยในราคาที่ไม่เป็นธรรม และ ในกรณีนำสินค้าเข้ามาในประเทศไทยซึ่งสินค้าที่ได้รับการอุดหนุน พ.ศ. 2534 จะเห็นว่า โดยส่วนใหญ่แล้วจะมีการกำหนดในรายละเอียดเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดประโยชน์ และมีประสิทธิภาพในการบังคับใช้กับกรณีที่เกิดขึ้น และ เนื้อหาโดยส่วนใหญ่ก็มีความคล้ายกับความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 6 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1979 ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์ว่าด้วยการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดที่มีอยู่ในทางระหว่างประเทศในขณะนั้น

4.2 หลักเกณฑ์ในการพิจารณาการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดในประเทศไทยในปัจจุบัน

หลักเกณฑ์การตอบโต้การทุ่มตลาดที่บังคับใช้อยู่ในประเทศไทยในปัจจุบันจะอยู่ภายใต้ ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ.2539 ซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจของ พระราชบัญญัติการส่งออก และไปนอกและการนำเข้าในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า พ.ศ.2522 มาตรา 5 (ค่าธรรมเนียมพิเศษ) ซึ่งประกาศฯ ฉบับนี้ออกมาใช้บังคับแทน ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์ และวิธีการพิจารณาเพื่อเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษในกรณีการนำสินค้าเข้ามาในประเทศไทยในราคาที่ไม่เป็นธรรม และ ในกรณีนำสินค้าเข้ามาในประเทศไทยซึ่งสินค้าที่ได้รับการอุดหนุน พ.ศ. 2534 โดยเนื้อหาของหลักเกณฑ์ที่ปรากฏอยู่ในประกาศฯ 2539 ฉบับนี้เนื้อหาจะคล้ายกับร่างความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 6 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1994 ฉบับ Dunkel Text เนื่องจากในการร่างประกาศฯ2539 ในขณะนั้นเป็นการร่างภายหลังจากการที่มีการแก้ไขความตกลงฯ1979 ซึ่งออกมาอยู่ในรูปของฉบับ Dunkel Text ดังนั้น จึงมีการอาศัยร่างความตกลงฯ 1994 ใช้ในการแก้ไขประกาศฯฉบับดังกล่าว

นอกจากนี้ยังมีในส่วนของร่างพระราชบัญญัติมาตรการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์การตอบโต้การทุ่มตลาดที่ได้รับการยกร่างขึ้นใหม่เพื่อให้หลักเกณฑ์ดังกล่าวเป็นไปตามความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 6 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากร และการค้า 1994 ซึ่งในขณะนี้อยู่ในระหว่างการเสนอร่างพระราช

บัญญัติต่อสภาผู้แทนราษฎรเพื่อรออนุมัติ ดังนั้น ในการศึกษาจะทำการพิจารณาถึงหลักเกณฑ์ทั้งที่ปรากฏใน ประกาศกระทรวงพาณิชย์ ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมนิคมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ.2539 และ ใน ร่างพระราชบัญญัติมาตรการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. ควบคู่กันไป ซึ่งโดยส่วนใหญ่ในหลักเกณฑ์ดังกล่าวที่ปรากฏอยู่ในกฎหมายทั้ง 2 ฉบับนั้น จะมีเนื้อหาที่มีความสอดคล้องกัน ดังนี้

4.2.1 ความหมายการทุ่มตลาดในปัจจุบัน:

ภายใต้หลักเกณฑ์การตอบโต้การทุ่มตลาดที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบันมีการให้คำจำกัดความของคำว่า การทุ่มตลาดว่า หมายความว่า การส่งสินค้าเข้ามาในประเทศไทยเพื่อประโยชน์ในทางพาณิชย์ โดยมีราคาส่งออกที่ต่ำกว่ามูลค่าปกติของสินค้านิดเดียวกัน⁹

ดังนั้น จากความหมายที่ปรากฏข้างต้น ในการที่จะทราบ และทำการตรวจพบถึงพฤติกรรมการทุ่มตลาดได้หรือไม่ นั้น จะต้องมีการพิจารณาถึงราคาส่งออก (export prices) และมูลค่าปกติ (normal value) โดยนำราคาทั้งสองมาเปรียบเทียบกับเพื่อหาส่วนเหลือของการทุ่มตลาด โดยหากผลของส่วนเหลือของการทุ่มตลาดออกมาในลักษณะที่ราคาส่งออกต่ำกว่ามูลค่าปกติแล้วจะแสดงให้เห็นว่าการทุ่มตลาดเกิดขึ้นในสินค้านิดนั้น

4.2.1.1 วิธีการหามูลค่าปกติ (normal value)

ในการคำนวณหามูลค่าปกติภายใต้หลักเกณฑ์การตอบโต้การทุ่มตลาดของไทยจะทำการพิจารณาจาก¹⁰

ก. การหามูลค่าปกติจากราคาในประเทศผู้ส่งออก (domestic prices)

ข. การหามูลค่าปกติจากราคาที่มุ่งไปยังประเทศที่ 3 (third country prices)

ค. การหามูลค่าปกติจากราคาที่คำนวณจากต้นทุนการผลิต (constructed prices)

ง. การหามูลค่าปกติในกรณีที่ประเทศผู้ส่งออกเป็นประเทศผู้ส่งออกเป็นระบบเศรษฐกิจที่ไม่พึ่งพิงระบบตลาด (non-market economics : NME)

จ. การหามูลค่าปกติในกรณีที่มีการส่งออกจากประเทศอื่นซึ่งมีใช้ประเทศที่เป็นแหล่งกำเนิดสินค้า

⁹ มาตรา 12 แห่ง ร่างพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. และ ข้อ 6.1 แห่ง ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมนิคมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ.2539

¹⁰ มาตรา 14 แห่ง ร่างพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. และ ข้อ 6.3 แห่ง ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมนิคมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ.2539

โดยมีรายละเอียดในการพิจารณามูลค่าปกติ ดังนี้

ก. การหามูลค่าปกติจากราคาในประเทศผู้ส่งออก (domestic prices)

ในการหามูลค่าปกติจากราคาซื้อขายในประเทศผู้ส่งออก ในข้อที่ 6.3 แห่ง ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ.2539 และในมาตรา 14 แห่ง ร่างพระราชบัญญัติมาตรการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. กำหนดให้เอาราคาที่ผู้ซื้อซึ่งมีอิสระในการต่อรองในประเทศผู้ส่งออกได้ชำระ หรือจะมีการชำระกันจริงในทางการค้าปกติโดยในการขายดังกล่าวจะพิจารณาจากการขายสินค้าในปริมาณที่เหมาะสมไม่น้อยกว่าร้อยละ 5 ของปริมาณสินค้าที่ส่งออกจากประเทศผู้ส่งออกมายังประเทศไทย¹¹

ดังนั้น มูลค่าปกติจากราคาในประเทศผู้ส่งออกจะกำหนดจาก

1. ราคาขายสินค้าชนิดเดียวกันภายในประเทศผู้ส่งออก เช่น ในประกาศของกรมการค้าต่างประเทศในเรื่องการไต่สวนการทุ่มตลาดสินค้าเหล็กโครงสร้างรูปพรรณหน้าตัดรูปตัว H ที่มีแหล่งกำเนิดจากประเทศเกาหลี¹² จากการไต่สวนพบว่าราคาที่ Incheon Iron & Steel Co., Ltd. ซึ่งเป็นผู้ผลิตสินค้าที่ถูกพิจารณาที่ขายให้ผู้ซื้ออิสระภายในประเทศ เป็นราคาที่กำหนดเป็นมูลค่าปกติได้ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในข้อ 6.3 วรรคแรกของประกาศกระทรวงพาณิชย์ปี 2539 โดยไม่หักส่วนลดแตกต่าง เนื่องจากราคาจำหน่ายดังกล่าวเป็นราคาจำหน่าย ณ หน้าโรงงาน ซึ่งมีได้รวมค่าใช้จ่ายใดๆ
2. ปริมาณการขายสินค้าชนิดดังกล่าวจะต้องมีปริมาณไม่น้อยกว่าร้อยละ 5 ของปริมาณสินค้าที่ส่งออกจากประเทศผู้ส่งออกมายังประเทศไทย
3. ราคาขายเช่นนั้นจะต้องไม่เป็นการราคาขายที่ต่ำกว่าราคาต้นทุน เป็นการขายที่เกิดขึ้นในทางการค้าปกติ

ในกรณีที่กฎหมายกำหนดถึงปริมาณการขายสินค้าเพื่อการบริโภคนั้นต้องมีอัตราส่วนร้อยละ 5 ขึ้นไปของปริมาณสินค้าที่ส่งออก เนื่องจากกฎหมายเกรงว่าผู้ส่งออกอาจพยายามลวงข้อมูลโดยขายสินค้าในประเทศไว้เพียงเล็กน้อยในราคาที่ต่ำ ซึ่งในกรณีที่มีการไต่สวนการทุ่มตลาดเกิดขึ้นจะเห็นได้ว่าราคาส่งออก ซึ่งเป็นราคาขายที่ส่งเข้ามาในประเทศไม่ได้ต่ำกว่ามูลค่าปกติที่ปรากฏ เพราะ สินค้าที่ขายอยู่ภายในประเทศก็มีราคาต่ำเช่นกัน

แต่อย่างไรก็ตาม ภายใต้หลักเกณฑ์ในการพิจารณาปริมาณที่เหมาะสมนั้นกฎหมายมีข้อยกเว้นหากมีการขายที่ต่ำกว่าปริมาณที่เหมาะสมซึ่งอาจนำเอาการขายที่เกิดขึ้นนั้นมาพิจารณาเป็นมูลค่าปกติได้ แต่ทั้งนี้ ต้องมีเหตุผลอันพอจะรับฟังได้ว่าราคาขาย

¹¹ เรื่องเดียวกัน, มาตรา 14.

¹² ประกาศกรมการค้าต่างประเทศ เรื่อง ผลการไต่สวนการทุ่มตลาดสินค้าเหล็กโครงสร้างรูปพรรณหน้าตัดรูปตัว H ที่มีแหล่งกำเนิดจากประเทศสาธารณรัฐเกาหลี (ฉบับที่ 1) (2540).

ที่เกิดขึ้นดังกล่าวเป็นราคาในตลาดประเทศผู้ส่งออก ซึ่งในการใช้ดุลยพินิจในการพิจารณานั้นจะขึ้นอยู่กับคณะกรรมการพิจารณาการทุ่มตลาด และการอุดหนุน (คทอ.)¹³

ข. การหามูลค่าปกติจากราคาที่ส่งไปยังประเทศที่ 3 (third country prices)

ในการหามูลค่าปกติจากราคาที่ส่งไปยังชายฝั่งประเทศที่ 3 ใน ข้อที่ 6.3 (1) แห่ง ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ.2539 และในมาตรา 14 (1) แห่ง ร่างพระราชบัญญัติมาตรการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. กำหนดให้ในกรณีที่ไม่มีการซื้อขายในประเทศผู้ส่งออก หรือมีแต่เห็นว่าไม่สามารถที่จะนำพิจารณาเป็นมูลค่าปกติได้ และมีเหตุที่สามารถรับฟังได้ว่าราคานั้นแสดงถึงราคาในตลาดประเทศผู้ส่งออก ซึ่งในกรณีดังกล่าวกฎหมายกำหนดให้มีการพิจารณาถึงราคาของสินค้าที่ส่งออกไปยังประเทศที่ 3 ในทางการค้าปกติของสินค้าชนิดเดียวกันที่มีการนำเข้าไปในประเทศไทย ซึ่งถ้าราคาที่ส่งไปยังประเทศที่ 3 สูงกว่าราคาที่ส่งเข้ามาในประเทศไทยก็จะถือว่าไม่พุดติกรรมการทุ่มตลาดเกิดขึ้น

ค. การหามูลค่าปกติจากราคาที่คำนวณจากต้นทุนการผลิต (constructed prices)

ในการคำนวณหามูลค่าปกติจากราคาที่คำนวณจากต้นทุนการผลิตจะเกิดขึ้นได้ในกรณีดังต่อไปนี้¹⁴

1. ไม่มีการซื้อขายในประเทศผู้ส่งออก หรือมีแต่เห็นว่าไม่สามารถที่จะนำพิจารณาเป็นมูลค่าปกติได้
2. ไม่มีราคาของสินค้าที่ส่งออกไปชายฝั่งในประเทศที่ 3 หรือมีแต่ไม่น่าเชื่อถือเนื่องจากมีการร่วมมือกัน หรือจัดให้มีการชดเชยผลประโยชน์กันระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้อง
3. มีการขายสินค้าในประเทศผู้ส่งออก หรือชายฝั่งประเทศที่ 3 ในราคาขายที่ต่ำกว่าราคาต้นทุนการผลิตรวมกับค่าใช้จ่ายในการจัดการ การขาย และค่าใช้จ่ายอื่นๆ โดยการขายสินค้าดังกล่าวต้องอยู่ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง และมีปริมาณการขายที่พอควร และปรากฏว่าราคาที่เกิดขึ้นไม่สามารถทำให้คืนทุนได้ภายในระยะเวลาตามสมควร

ในกรณีที่มีการขายสินค้าในประเทศผู้ส่งออก หรือชายฝั่งประเทศที่ 3 แต่การขายที่เกิดขึ้นเป็นการขายที่ต่ำกว่าราคาต้นทุนการผลิตทำให้ไม่สามารถที่จะนำเอาราคาที่เกิดขึ้นมาคำนวณเป็นมูลค่าปกติได้แม้ว่าจะมีการขายสินค้าดังกล่าวในปริมาณที่มากพอก็ตาม(ไม่น้อยกว่า 5% ของสินค้าที่ส่งออก) เนื่องจากกฎหมายต้องการครอบคลุมในกรณีที่ผู้ส่งออกทำการขายทุ่มตลาดในประเทศตนเอง หรือในประเทศที่ 3 ด้วย แม้ว่าการขายที่เกิดขึ้นจะขายในปริมาณมาก แต่ก็มีราคาต่ำ ซึ่งหากจะนำเอาราคาดังกล่าวมา

¹³ มาตรา 65 แห่ง ร่างพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. และ ข้อ 17.1 แห่ง ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ.2539

¹⁴ มาตรา 14 แห่ง ร่างพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. และ ข้อ 6.3 แห่ง ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ.2539

คำนวณเป็นมูลค่าปกติแล้วจะทำให้มูลค่าปกติที่ได้มีมูลค่าที่ต่ำกว่าราคาส่งออกทำให้ไม่สามารถตรวจพบพฤติกรรมการทุ่มตลาดได้เลย ดังนั้นหากมีการขายต่ำกว่าราคาต้นทุนทั้งในประเทศ ผู้ส่งออก และในประเทศที่ 3 ราคาขายก็จะนำมาคำนวณเป็นมูลค่าปกตินั้นจะเป็นราคาที่คำนวณขึ้นจากต้นทุนการผลิตแทน หรือที่เรียกว่าราคาที่ถูกร่างขึ้น (constructed prices)

ในการพิจารณาการทุ่มตลาดในสินค้ากระจกโพลติสและสีที่มีแหล่งกำเนิดจากประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย¹⁵ จากการได้สวนพบว่าราคาสุทธิเฉลี่ยต่อหน่วย ณ หน้าโรงงานของบริษัท P.T. Mulia Glass ซึ่งเป็นผู้ผลิตรายเดียวที่ให้ความร่วมมือในการได้สวนจำหน่ายให้แก่ผู้ซื้ออิสระภายในประเทศ ซึ่งได้หักส่วนแตกต่างออกแล้วต่ำกว่าต้นทุนเฉลี่ยต่อหน่วย ณ หน้าโรงงาน ในกรณีนี้ กรมการค้าต่างประเทศจึงมิได้มีการใช้ข้อมูลราคาที่บริษัทฯ จำหน่ายให้ผู้ซื้ออิสระภายในประเทศในการคำนวณมูลค่าปกติ เนื่องจากเป็นราคาที่ไม่สามารถคืนทุนได้ภายในระยะเวลาตามสมควร คือ มีการจำหน่ายสินค้าในราคาที่ต่ำกว่าต้นทุนตลอดปีที่มีการได้สวน กรมการค้าต่างประเทศจึงกำหนดมูลค่าปกติจากต้นทุนการผลิตสินค้ากระจกโพลติส และสีของประเทศอินโดนีเซียรวมค่าใช้จ่ายต่างๆ และกำไรที่เหมาะสม ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดใน ข้อ 6.3 (2) ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ฯ

ง.การหามูลค่าปกติในกรณีที่ประเทศผู้ส่งออกเป็นประเทศผู้ส่งออกเป็นระบบเศรษฐกิจที่ไม่พึ่งพิงระบบตลาด (non-market economies : NME)

ประเทศผู้ส่งออกเป็นระบบเศรษฐกิจที่ไม่พึ่งพิงระบบตลาด หมายถึง ตลาดที่มีการแข่งขันไม่สมบูรณ์ โดยตลาดดังกล่าวจะมีผู้ซื้อผู้ขายในจำนวนที่ไม่มากนัก สินค้าที่ซื้อขายในตลาดจะมีลักษณะที่แตกต่างกัน ดังนั้นผู้ขายในแต่ละรายจึงมีอำนาจในการกำหนดราคาสินค้าของตน ตลาดแข่งขันไม่สมบูรณ์แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. ตลาดผูกขาด หมายถึง ตลาดที่มีผู้ขายเพียงรายเดียว สินค้าที่ซื้อขายในแต่ละตลาดจะแตกต่างจากผู้ขายรายอื่นๆ มากจนไม่สามารถที่จะใช้ทดแทนกันได้ ดังนั้นผู้ผูกขาดจึงมีอิทธิพลอย่างมากในการกำหนดราคา
2. ตลาดผู้ขายน้อยราย หมายถึง ตลาดที่มีผู้ขายไม่มากนัก ผู้ขายแต่ละรายจะมีส่วนแบ่งตลาด (market share) มาก สินค้าที่ซื้อขายในตลาดจะมีลักษณะคล้ายคลึงกันแต่ไม่เหมือนกันทุกประการ ดังนั้น การกำหนดราคาสินค้าของผู้ผลิตแต่ละรายจะมีผลกระทบต่อผู้ขายรายอื่น เช่น ในการผลิตน้ำตาลมในประเทศไทยที่มีผู้ผลิตเพียงไม่กี่ราย ซึ่งหากผู้ผลิตน้ำตาลมรายใดลดราคาสินค้าของตนลงจะทำให้ปริมาณการขายเพิ่มขึ้น และปริมาณการขายของผู้ผลิตรายที่เหลือจะลดลง
3. ตลาดกึ่งแข่งขันกึ่งผูกขาด หมายถึง ตลาดที่มีผู้ขายเป็นจำนวนมาก สินค้าที่ซื้อขายในตลาดมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน แต่ไม่เหมือนกันทุกประการ ส่วนใหญ่จะแตกต่างกันในเรื่องของสีหรือ และเครื่องหมายการค้า ในตลาดชนิดนี้ ผู้ขายจะมีอำนาจในการกำหนดราคาสินค้าอยู่บ้าง แต่ก็ต้องคำนึงถึงผู้ขายรายอื่นๆ ด้วย การตั้งราคาสินค้าสูงเกินไปจะทำให้ปริมาณขายลดลงเนื่องจากการหันไปบริโภคสินค้าของผู้ผลิตรายอื่นซึ่งสามารถใช้ทดแทนกันได้เป็นอย่างดี

¹⁵ ประกาศกรมการค้าต่างประเทศ เรื่อง ผลการได้สวนการทุ่มตลาดสินค้ากระจกโพลติส และสีที่มีแหล่งกำเนิดจากประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย (ฉบับที่ 1) (2540).

ในกรณีนี้ราคาที่เกิดขึ้นในประเทศผู้ส่งออกจะเป็นราคาขายที่ไม่น่าเชื่อถือ และไม่สามารถที่จะนำมาคำนวณเป็นมูลค่าปกติได้ โดยเฉพาะในกรณีที่มีการผูกขาดในทางการค้า (monopoly) เกิดขึ้นภายในประเทศผู้ส่งออก ซึ่งทำให้ราคาขายที่เกิดขึ้นเป็นราคาขายที่สูง หรือต่ำกว่าปกติได้ เนื่องจากการมีอำนาจของผู้ขายในการกำหนดราคาสินค้า หรือ ในการขายสินค้าในตลาดประเทศที่เป็นประเทศที่มีระบบการปกครองในลักษณะที่เป็นสังคมนิยม หรือประเทศที่เป็นรัฐสวัสดิการ (welfare state) ประเทศเหล่านี้จะมีการผูกขาดโดยรัฐบาลเพื่อเป็นการอุดหนุนผู้บริโภค การอุดหนุนดังกล่าวจะส่งผลให้สินค้าที่มีราคาต่ำกว่าที่ควรจะเป็น ซึ่งหากนำเอาราคาที่เกิดขึ้นมาคำนวณเป็นมูลค่าปกติจะทำให้มูลค่าปกติที่ได้มีมูลค่าที่ต่ำ และเมื่อนำมาเทียบกับราคาของสินค้าที่ส่งเข้ามาภายในประเทศ (ราคาส่งออก : export prices) ก็อาจทำให้ไม่พบถึงพฤติกรรมการณ์ที่ผิดปกติที่เกิดขึ้นได้ ดังนั้น จึงมีการกำหนดว่าในกรณีที่มีการกำหนดมูลค่าปกติในประเทศผู้ส่งออกเป็นระบบเศรษฐกิจที่ไม่พึ่งพิงระบบตลาดมูลค่าปกติจะคำนวณจาก ¹⁶

1. จากการเทียบเคียงจากข้อเท็จจริงที่เป็นอยู่ในประเทศที่ 3 ซึ่งมีเศรษฐกิจที่ใช้ระบบพึ่งพิงระบบตลาด (market economies) ในการเปรียบเทียบ หรือ
 2. หากเป็นในกรณีที่ไม่สามารถที่จะนำมาเทียบเคียงได้อย่างเหมาะสมแล้วจะกำหนดให้พิจารณาจากราคาของสินค้าชนิดเดียวกัน (like product) ที่จำหน่ายในประเทศไทย
 3. จากพื้นฐานอื่นใดตามที่เหมาะสมแล้วแต่กรณี
- ง. การหามูลค่าปกติในกรณีที่มีการส่งออกจากประเทศอื่นซึ่งมิใช่ประเทศที่เป็นแหล่งกำเนิดสินค้า

ในกรณีของการส่งออกจากประเทศอื่นซึ่งมิใช่ประเทศที่เป็นแหล่งกำเนิดสินค้า จะมีอย่างน้อย 3 ประเทศที่เข้ามาเกี่ยวข้อง คือ ประเทศที่เป็นแหล่งกำเนิดสินค้า (country of origin) ประเทศคนกลาง (intermediate country) และ ประเทศผู้นำเข้า (import country)

การส่งออกจากประเทศอื่นซึ่งมิใช่ประเทศที่เป็นแหล่งกำเนิดสินค้าจะเป็นในเรื่องของการส่งออกที่ไม่ใช่ประเทศที่เป็นผู้ผลิตสินค้าตั้งแต่ต้น แต่มีบทบาทเพียงการเป็นผู้ส่งออกสินค้าเข้ามาขายในประเทศผู้นำเข้าในราคาที่ต่ำกว่ามูลค่าปกติจึงถือเสมือนเป็นประเทศผู้ส่งออก และในการกำหนดมูลค่าปกติจะทำการกำหนดจาก ¹⁷

¹⁶ มาตรา 14 วรรค 3 แห่ง ร่างพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. และ ข้อ 6.4 แห่ง ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ.2539

¹⁷ มาตรา 16 แห่ง ร่างพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. และ ข้อ 6.5 แห่ง ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ. 2539

- ราคาของสินค้าชนิดเดียวกันที่เกิดขึ้นในประเทศผู้ส่งออก

ภายใต้ คู่มือในการบังคับใช้ร่างพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. มีการกำหนดถึงกรณีที่ให้ถือเอาราคาของสินค้าชนิดเดียวกันที่เกิดขึ้นในประเทศผู้ส่งออกเป็นมูลค่าปกติในกรณีดังกล่าวนั้น จะมีการพิจารณาว่า

1. มีการผลิตเพิ่มเติมในลักษณะที่เป็นการสร้างมูลค่าเพิ่ม (value added) ให้กับสินค้าหรือไม่ ไม่ว่าจะผลเป็นการเปลี่ยนพิกัดอัตราภาษีศุลกากรไปจากสินค้าเดิม หรือไม่ก็ตาม เนื่องจากว่า แม้สินค้านั้นจะมีส่วนประกอบโดยส่วนใหญ่ที่มาจากประเทศที่เป็นแหล่งกำเนิดก็ตาม ประเทศเหล่านั้นอาจไม่มีจุดประสงค์ในการทุ่มตลาดในประเทศไทยก็อาจเป็นได้ แต่ผู้ที่เป็นผู้ทำการทุ่มตลาดตัวจริงอาจเป็นประเทศคนกลางที่ทำการผลิตเพิ่มเติมสินค้าให้เป็นสินค้าสำเร็จรูป และทำการทุ่มตลาดเข้ามาในประเทศไทย
2. มีการเปลี่ยนการบรรจุหีบห่อ หรือมีการกระทำใดๆที่มีการเปลี่ยนแปลงสภาพของสินค้าไม่ว่ามาก หรือน้อยในประเทศคนกลาง ในการพิจารณาดังกล่าวก็เพื่อต้องการให้ครอบคลุมถึงการเปลี่ยนแปลงสภาพสินค้าในเรื่องของการเปลี่ยนแปลงการบรรจุหีบห่อซึ่งมีผลเป็นการเพิ่มมูลค่าสินค้า หรือทำให้สินค้าอยู่ในรูปแบบ หรือลักษณะที่แข่งขันโดยตรงกับสินค้าชนิดเดียวกันที่ผลิตในประเทศไทยซึ่งจะได้รับผลกระทบหากมีการทุ่มตลาดเกิดขึ้น

ในการกำหนดมูลค่าปกติ ในกรณีที่มีการส่งออกจากประเทศอื่นซึ่งมิใช่ประเทศที่เป็นแหล่งกำเนิดสินค้านั้นจะต้องพิจารณาจากหลักเกณฑ์ดังกล่าวมา ซึ่งในหลักเกณฑ์ที่จะถือเอาราคาสินค้าชนิดเดียวกันในประเทศผู้ส่งออก(ประเทศคนกลาง) เป็นมูลค่าปกติดังกล่าวได้จะต้องพิจารณาถึงการเปลี่ยนแปลงของสินค้าที่เกิดขึ้นในประเทศคนกลางนั้น จะไม่ปรากฏให้เห็นรายละเอียดดังที่กล่าวมาข้างต้นทั้งใน ร่างพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. ฉบับล่าสุดที่ได้มีการเสนอต่อสภาผู้แทนราษฎร และ ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ. 2539 ซึ่งกฎหมายทั้งสองจะกำหนดในเรื่องของการ ในการกำหนดมูลค่าปกติ ในกรณีที่มีการส่งออกจากประเทศอื่นซึ่งมิใช่ประเทศที่เป็นแหล่งกำเนิดสินค้าเพียงไม่มากโดยกำหนดไว้ใน มาตรา 16 แห่ง ร่างพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. และ ข้อ 6.5 แห่ง ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และ การอุดหนุน พ.ศ.2539 ดังนี้ ในกรณีเป็นการนำสินค้าเข้ามาในประเทศไทยโดยการส่งออกจากประเทศอื่นซึ่งมิใช่ประเทศที่เป็นแหล่งกำเนิดสินค้าให้ใช้ข้อเท็จจริงที่เป็นอยู่ที่เป็นผู้ส่งออกในการหามูลค่าปกติ

- ในกรณีที่มีเหตุอันควรกรกำหนดมูลค่าปกติสามารถใช้ราคาสินค้าในประเทศที่เป็นแหล่งกำเนิดเป็นเกณฑ์ในการคำนวณหามูลค่าปกติได้ ซึ่งภายใต้หลักเกณฑ์การตอบโต้การทุ่มตลาดของประเทศไทยกำหนดว่าในเหตุอันควรดังกล่าวจะเป็นกรณี ดังต่อไปนี้¹⁸

¹⁸ คู่มือประกอบการใช้บังคับ พระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ.

1. มีการขนถ่ายสินค้าไปยังประเทศผู้ส่งออกเป็นเพียงการขนถ่ายผ่านประเทศผู้ส่งออกหรือประเทศคนกลาง (Transshipment) เท่านั้น ในกรณีดังกล่าวจะถือว่านิติสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่เป็นแหล่งกำเนิดสินค้า (country of origin) กับประเทศไทยยังไม่สิ้นสุดลง ราคาที่เกิดขึ้นจะยังคงมีผลกระทบต่อประเทศไทยเนื่องจากประเทศคนกลางไม่ได้มีการเพิ่มมูลค่าหรือมีการเปลี่ยนแปลงสินค้าในลักษณะใดๆ ที่จะส่งผลให้เกิดผลกระทบต่อประเทศไทย

2. สินค้าดังกล่าวไม่มีการผลิตในประเทศผู้ส่งออกหรือประเทศคนกลางหรือไม่มีราคาที่เป็นที่ยอมรับได้ในประเทศผู้ส่งออก

4.2.1.2 วิธีการหาราคาส่งออก (export price)

ราคาส่งออก (export price) หมายถึง ราคาสินค้าที่ส่งออกมายังประเทศไทยตามที่ได้ชำระหรือมีการชำระ กันจริง¹⁹

โดยปกติราคาส่งออก (export price) จะคำนวณจากราคาสินค้าที่ส่งออกมายังประเทศไทยซึ่งราคาดังกล่าวจะต้องเป็นราคาที่เกิดขึ้นจริง และมีการชำระราคาเช่นนั้นจริง ในการพิจารณาการทุ่มตลาดในสินค้ากระจกโฟลตใส และสีที่มีแหล่งกำเนิดจากประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย²⁰ กำหนดเรื่องราคาส่งออกโดยกำหนดให้มีการคำนวณราคาส่งออกสุทธิเฉลี่ย ณ หน้าโรงงาน จากราคาส่งออกต่อหน่วยซึ่งเป็นราคา C&F ตามที่บริษัท P.T.Mulia Glass แจ้ง หักด้วยค่าที่บ่อ และค่าขนส่งทางเรือระหว่างประเทศ ตามข้อมูลเบื้องต้นของบริษัท P.T.Mulia Glass และหักค่าขนส่งภายในประเทศเพิ่มอีกหนึ่งรายการ โดยใช้ข้อมูลที่ได้จากการตรวจสอบข้อเท็จจริงเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักด้วยปริมาณส่งออกมาจำหน่ายในประเทศไทย

ในบางกรณีจะไม่สามารถที่จะกำหนดราคาส่งออกจากราคาสินค้าที่ส่งออกมายังประเทศไทยได้ เนื่องจาก ราคาส่งออกนั้นไม่น่าเชื่อถือ ซึ่งจะเป็นเรื่องที่ทางบริษัทผู้ส่งออก และบริษัทผู้นำเข้ามีความสัมพันธ์กันผ่านทางนิติบุคคล เช่น การเป็นบริษัทในเครือ หรือการเป็นบริษัทแม่ เป็นต้น ดังนั้นจากการที่บริษัทผู้นำเข้า และ บริษัทผู้ส่งออกมีความสัมพันธ์กันเช่นนี้ทำให้อาจมีการร่วมมือกัน หรือมีการชดเชยผลประโยชน์ซึ่งกันและกัน จะทำให้ราคาส่งออกที่เกิดขึ้นไม่ตรงกับความเป็นจริง เช่น หากบริษัทผู้ส่งออก และบริษัทผู้นำเข้ามีความสัมพันธ์กันในลักษณะของการเป็นหุ้นส่วน อาจทำให้มีการหลบเลี่ยงการแสดงราคาสินค้าที่แท้จริงที่ส่งออกมายังประเทศไทยโดยการที่ผู้ส่งออกจะขายสินค้าในราคา invoice ให้กับผู้นำเข้าในราคาที่สูงกว่าราคาจริงที่ได้มีการซื้อขายเกิดขึ้น ซึ่งทำให้นำเอาราคาส่งออกที่เกิดขึ้นมาคำนวณหาพฤติกรรมการทุ่มตลาดแล้วจะไม่พบถึงพฤติกรรมดังกล่าวเกิดขึ้นแต่ประการใด ดังนั้น จึงมีการคำนวณราคาส่งออกเกิดขึ้น โดยจะคำนวณราคาส่งออกจากราคาสินค้านั้นที่ได้มีการจำหน่ายต่อไปทอดแรกยังผู้ซื้อที่มีอิสระในการต่อรอง (independence purchaser) ซึ่งราคาดังกล่าวจะเป็นราคาสินค้าที่เกิดขึ้นอย่างแท้จริง และในกรณีที่มีการคำนวณราคาส่งออก จำเป็นที่จะต้องมีการหักค่าใช้จ่าย และค่าภาระต่างๆ รวมถึงภาษี อากร และประโยชน์ใดๆที่ได้รับในระหว่างการนำเข้า และการจำหน่ายต่อ ในการพิจารณาการทุ่มตลาดในสินค้าเหล็กโครงสร้างรูปพรรณหน้าตัดรูปตัว H ที่มีแหล่งกำเนิดจากประเทศสาธารณรัฐเกาหลี โดย

¹⁹ มาตรา 12 แห่ง ร่างพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. และ ข้อ 6.2 แห่ง ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ. 2539

²⁰ ประกาศกรมการค้าต่างประเทศ เรื่อง ผลการไต่สวนการทุ่มตลาดสินค้ากระจกโฟลตใส และสีที่มีแหล่งกำเนิดจากประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย (ฉบับที่ 1) (2540).

กรมการค้าต่างประเทศกำหนดราคาส่งออกจากราคาส่งออก C.I.F ที่ Hyundai Corporation ขายให้ผู้นำเข้าอิสระในประเทศไทย โดยปรับส่วนแตกต่างที่เกิดขึ้นได้แก่ รวมอากรนำเข้าวัตถุดิบที่ Incheon Iron & Stille Co., Ltd. ได้รับคืนจากการส่งออก หักด้วยค่าขนส่งจากโรงงาน ที่ Incheon Iron & Stille Co., Ltd. ไปท่าเรือ ค่าบรรจุหีบห่อ และค่านายหน้า

4.2.2. หลักเกณฑ์การเปรียบเทียบราคาเพื่อหาส่วนเหลือของการทุ่มตลาด (prices comparison)

ในกรณีที่สามารถหาราคาส่งออก และ มูลค่าปกติได้ตามหลักเกณฑ์ที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้ว หลักเกณฑ์ต่อไปที่จะนำมาใช้ในการค้นหาพฤติกรรมทุ่มตลาด คือการนำเอาราคาทั้งสองมาทำการเปรียบเทียบเพื่อหาส่วนเหลือการทุ่มตลาด (dumping margins) ซึ่งส่วนเหลือการทุ่มตลาดดังกล่าวจะเป็นผลที่ได้จากการเปรียบเทียบราคา และจะแสดงให้เห็นได้ว่ามีพฤติกรรม ดังกล่าวเกิดขึ้น หรือไม่ อย่างไร ในการเปรียบเทียบราคานั้นจะต้องทำให้ทั้งสองราคาส่งออก และมูลค่าปกติอยู่ในระดับที่เท่ากัน ดังนั้นก่อนที่จะนำมูลค่าปกติและราคาส่งออกมาคำนวณเปรียบเทียบกันจะต้องปรับให้มีความเท่าเทียมกันก่อนเพื่อให้ผลของการเปรียบเทียบออกมาอย่างเป็นธรรมมากที่สุด

ภายใต้หลักเกณฑ์การตอบโต้การทุ่มตลาดของประเทศไทยในประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมนิยมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ. 2534 ได้กล่าวถึงการเปรียบเทียบราคาเพื่อหาส่วนเหลือการทุ่มตลาดไว้เพียงเป็นส่วนหนึ่งของการให้คำจำกัดความของคำว่า ส่วนเหลือการทุ่มตลาด (Dumping Margins) ซึ่งในการที่จะได้ส่วนเหลือการทุ่มตลาดนั้นจะต้องเกิดจากการเปรียบเทียบมูลค่าปกติกับราคาส่งออกของสินค้าชนิดเดียวกันในช่วงเวลาที่ใกล้เคียงกันมากที่สุด และอยู่ในระดับทางการค้าเดียวกัน โดยใช้ราคาหน้าโรงงาน (ex-factory prices) เป็นเกณฑ์ในเบื้องต้น และต้องมีการคำนึงถึงความแตกต่างของเงื่อนไขการขาย ภาษี ปริมาณการขาย ลักษณะทางกายภาพของสินค้า และความแตกต่างอื่นๆ ที่อาจมีผลต่อการเปรียบเทียบของราคาและนอกจากนี้ในการเปรียบเทียบราคาจะต้องอยู่บนพื้นฐานระหว่างมูลค่าปกติที่ได้เฉลี่ยโดยถ่วงน้ำหนักกับราคาส่งออกของธุรกรรมการส่งออกที่เทียบกันได้ทั้งปวงหรือจะทำการเปรียบเทียบโดยอยู่บนพื้นฐานของมูลค่าปกติกับราคาส่งออกบนพื้นฐานของธุรกรรมต่อธุรกรรม (weighted-average by weighted-average or transaction by transaction)²¹

ภายใต้หลักเกณฑ์การตอบโต้การทุ่มตลาดของประเทศไทยในปัจจุบันทั้งที่ปรากฏในร่างพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. และ ข้อ 6.2 แห่ง ประกาศ กระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมนิยมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และ การอุดหนุน พ.ศ. 2539 มีการกำหนดในรายละเอียดของหลักเกณฑ์ในการเปรียบเทียบเพิ่มเติมมากขึ้น ที่เห็นได้อย่างชัดเจนคือ มีการกำหนดหลักเกณฑ์ของการเปรียบเทียบราคาออกมาเป็นเอกเทศ มิใช่เป็นเพียงส่วนหนึ่งของคำจำกัดความของคำว่า ส่วนเหลือการทุ่มตลาด และนอกจากนี้ยังมีเพิ่มเติมในส่วนของข้อยกเว้นซึ่งเป็นในเรื่องของ target dumping ที่สามารถทำการเปรียบเทียบราคาโดยไม่จำเป็นต้องอยู่บนพื้นฐานของการเปรียบเทียบระหว่างมูลค่าปกติเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักกับราคาส่งออกเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักของการส่งออกหรือเปรียบเทียบระหว่างมูลค่าปกติกับราคาส่งออกของแต่ละรายโดยเฉลี่ย (weighted-average by weighted-average or transaction by transaction) โดยในการเปรียบเทียบเพื่อหาส่วนเหลือการทุ่มตลาดนั้นจะต้องอยู่ภายใต้หลักเกณฑ์ ดังนี้

²¹ ข้อ 3.4 แห่ง ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมนิยมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และ การอุดหนุน พ.ศ. 2534

1. การเปรียบเทียบดังกล่าวจะต้องเป็นการเปรียบเทียบอย่างเป็นธรรม
2. การเปรียบเทียบจะต้องกระทำบนขั้นตอนทางการค้าเดียวกัน (level of trade)²² และ ในเวลาเดียวกัน
3. การเปรียบเทียบจะต้องคำนึงถึงข้อแตกต่างที่มีผลกระทบต่อเปรียบเทียบราคา และต้องมีการปรับลดองค์ประกอบต่างๆ ของทั้งราคาส่งออก และมูลค่าปกติให้มีขั้นตอนทางการค้าเดียวกัน (level of trade) และ ในเวลาเดียวกัน
4. การเปรียบเทียบจะต้องทำการเปรียบเทียบมูลค่าปกติ กับราคาส่งออกอยู่บนพื้นฐาน ดังนี้
 - เปรียบเทียบระหว่างมูลค่าปกติที่ได้เฉลี่ยโดยถ่วงน้ำหนักกับราคาส่งออกของธุรกรรมการส่งออกที่เทียบกันได้ ทั้งปวง หรือ
 - เปรียบเทียบระหว่างมูลค่าปกติกับราคาส่งออกของแต่ละรายโดยเฉลี่ย

ในกรณีปกติของการเปรียบเทียบมูลค่าปกติ กับราคาส่งออกจะอยู่บนพื้นฐานที่กล่าวมาข้างต้น แต่จะมีกรณีที่ เป็นข้อยกเว้นที่สามารถทำการเปรียบเทียบระหว่างมูลค่าปกติเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก กับราคาส่งออกของธุรกรรมแต่ละรายโดยเฉลี่ย โดยจะเป็นในกรณีที่มีการปรากฏว่าราคาส่งออกที่ส่งออกมาขงประเทศไทยนั้นมีความแตกต่างกันในสาระสำคัญในเรื่องของ 1) ผู้ซื้อที่ต่างกัน 2) ภูมิภาคที่ทำการส่งออก หรือ 3) ระยะเวลาของการส่งออก และวิธีการสาม 1) และ 2) ไม่อาจแสดงภาพที่แท้จริงของการทุ่มตลาดได้

ในกรณีของข้อยกเว้นที่ปรากฏข้างต้นจะเป็นในเรื่องของ target dumping ซึ่งภายใต้ หลักเกณฑ์ว่าด้วยการเก็บ อารการตอบโต้การทุ่มตลาดภายใต้ความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 6 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1994 อนุญาตให้มีการเปรียบเทียบราคาส่งออก และมูลค่าปกติบนพื้นฐานที่แตกต่างกันได้ แต่ต้องมีการอธิบายถึงสาเหตุที่ไม่อาจนำเอาความ แตกต่างนั้นมาพิจารณาได้อย่างเหมาะสม

²² ภายใต้ความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 6 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1994 กำหนดให้ขั้นตอนทาง การค้าเดียวกัน (level of trade) หมายความว่าถึง ระดับทางการค้าส่งมอบที่หน้าโรงงาน (ex factory) และในการกำหนดค่า จำกัดความของคำว่าส่วนเหลือของการทุ่มตลาดใน ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อ ตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ .2534 ก็กำหนดให้ ขั้นตอนทางการค้าเดียวกัน (level of trade) ให้ใช้ระดับราคาหน้า โรงงาน (ex-factory prices)

4.2.3 หลักเกณฑ์ในการพิจารณาความเสียหาย (injury)

จากการกำหนดถึงหลักเกณฑ์ในการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดของประเทศไทยนั้น การทุ่มตลาดที่จะสามารถทำการเก็บอากรตอบโต้ได้จะต้องเป็นการทุ่มตลาดที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่อุตสาหกรรมภายในประเทศตามลักษณะที่กำหนดในหลักเกณฑ์เรื่องความเสียหายภายใต้หลักเกณฑ์ว่าด้วยการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดของไทย²³ ดังนั้น ในการทุ่มตลาด จำนวน และราคาของสินค้าที่มีการนำเข้าจะต้องก่อให้เกิดความเสียหายแก่อุตสาหกรรมภายในประเทศ ซึ่งอาจแสดงออกโดยการลดลงของการผลิต การขาย ส่วนแบ่งตลาด กำไร กำลังในการผลิต ผลเสียหายต่อสินค้าคงคลัง การจ้างงาน ค่าจ้างแรงงาน ซึ่งในความเสียหายที่เกิดขึ้นสามารถแยกออกเป็น 1) ความเสียหายอย่างร้ายแรงที่มีต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศ (material injury) ซึ่งเป็นความเสียหายที่เกิดขึ้นจริง 2) ความเสียหายที่อยู่ในรูปแบบของการคุกคามให้เกิดความเสียหายอย่างสำคัญ หรือ 3) เกิดความล่าช้าต่อการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมภายใน (material retardation) ซึ่งทั้งใน ข้อ 2) และ ข้อ 3) นั้นเป็นความเสียหายที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต และยังไม่เกิดขึ้นจริง แต่มีการคุกคาม ซึ่งภายใต้หลักเกณฑ์ว่าด้วยการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดจะถือเป็นความเสียหายที่เกิดขึ้นอย่างหนึ่ง ดังนั้น ความเสียหาย (injury) ภายใต้ หลักเกณฑ์ว่าด้วยการเก็บอากรตอบโต้ การทุ่มตลาดของประเทศไทย หมายความว่า²⁴

1. การพิจารณาความเสียหายอย่างร้ายแรงที่มีต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศ (material injury)
 2. การพิจารณาในส่วนของการคุกคามที่ก่อให้เกิดความเสียหายร้ายแรง (threat of material injury)
 3. การพิจารณาในส่วนของการทำให้เกิดความล่าช้าต่อการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมภายใน(material retardation)
- และในแต่ละเรื่องสามารถอธิบายได้ ดังต่อไปนี้

1. การพิจารณาความเสียหายอย่างร้ายแรงที่มีต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศ (material injury)

ในกรณีที่จะพิจารณาได้ว่ามีความเสียหายอย่างสำคัญเกิดขึ้น หรือไม่นั้น จะพิจารณาจากหลักเกณฑ์ 3 ประการ ดังนี้

- ก. ปริมาณของสินค้าที่ทำการทุ่มตลาด ซึ่งจะต้องพิจารณาว่าปริมาณสินค้าที่นำเข้าจะต้องมีปริมาณมากพอที่จะทำให้เกิดผลกระทบต่อราคาของสินค้าชนิดเดียวกันภายในประเทศ ตัวอย่างเช่น

²³ มาตรา 7 แห่ง ร่างพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. และ ข้อ 5.1 แห่ง ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ. 2539

²⁴ มาตรา 18 แห่ง ร่างพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. และ ข้อ 7 แห่ง ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ. 2539

จากการพิจารณาการไต่สวนการทุ่มตลาดสินค้าเหล็กโครงสร้างรูปพรรณ หน้าตัดรูปตัว H จากประเทศเกาหลี²⁵ มีการพิจารณาความเสียหายตามหลักเกณฑ์ที่ปรากฏใน ข้อ 7.2 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ ฯ ในส่วนของการพิจารณาปริมาณการนำเข้าปรากฏผล ดังนี้

	2537 (ตัน)	2538 (ตัน)	2539(ตัน)
ปริมาณการนำเข้าจากสาธารณรัฐเกาหลี	34,094	20,675	16,984
ปริมาณการนำเข้าทั้งหมด	227,769	166,473	126,521
สัดส่วนปริมาณการนำเข้าจากสาธารณรัฐเกาหลี (%) ต่อปริมาณการนำเข้าทั้งหมด	13.02	11.05	11.84

จากข้อมูลข้างต้นเห็นได้ว่าปริมาณการนำเข้าภายในประเทศลดลงเนื่องจากธุรกิจการส่งออกไม่มีการขยายตัว แต่เมื่อการนำเข้าสินค้าทุ่มตลาดจากประเทศเกาหลีซึ่งปริมาณมากที่สุดในปริมาณการนำเข้าจากประเทศต่างๆเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษชั่วคราวก็มีแนวโน้มว่าการนำเข้าสินค้าที่ถูกพิจารณาจากประเทศเกาหลีจะเพิ่มสูงขึ้นเนื่องจากสินค้าชนิดเดียวกันที่นำเข้าจากประเทศญี่ปุ่นมีปริมาณการส่งออกมายังประเทศไทยมากเป็นอันดับ 2 มีแนวโน้มการส่งออกลดลงเนื่องจากมิได้ขายในราคาทุ่มตลาดจึงมีอาจแข่งขันกับสินค้าเหล็กดังกล่าวที่นำเข้ามาจากประเทศเกาหลีได้

ข. ผลกระทบของการทุ่มตลาดที่มีต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศ ซึ่งปริมาณของสินค้าที่มีการนำเข้าในลักษณะที่เป็น การทุ่มตลาดจะต้องมีความสัมพันธ์กับผลกระทบต่อราคาสินค้าความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจะต้องมากพอที่จะทำให้ เกิดผลกระทบดังต่อไปนี้²⁶

- ก่อให้เกิดการขายตัดราคาโดยเปรียบเทียบกับราคาสินค้าชนิดเดียวกันภายในประเทศ ตัวอย่างเช่น

จากการพิจารณาการไต่สวนการทุ่มตลาดสินค้าเหล็กโครงสร้างรูปพรรณหน้าตัดรูปตัว H จากประเทศสาธารณรัฐเกาหลีในเรื่องของการขายตัดราคา²⁷

	1/2538	2/2538	3/2538	4/2538	1/2539	2/2539	3/2539	4/2539
เหล็กนำเข้า	8,488	11,123	10,875	9,726	8,404	-	8,400	-
เหล็กภายใน	8,679	9,783	10,681	10,548	9,653	9,418	9,338	10,252

²⁵ รายงานประกอบการศึกษาเปิดการไต่สวนการทุ่มตลาดสินค้าเหล็กโครงสร้างรูปพรรณ หน้าตัดรูปตัว H จากประเทศสาธารณรัฐเกาหลี (กรุงเทพมหานคร : กรมการค้าต่างประเทศกระทรวงพาณิชย์, เมษายน 2541), หน้า 7-8.

²⁶ คู่มือประกอบการใช้บังคับ พระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. หน้า 35

²⁷ รายงานประกอบการศึกษาเปิดการไต่สวนการทุ่มตลาดสินค้าเหล็กโครงสร้างรูปพรรณ หน้าตัดรูปตัว H จากประเทศสาธารณรัฐเกาหลี (กรุงเทพมหานคร : กรมการค้าต่างประเทศกระทรวงพาณิชย์, เมษายน 2541), หน้า 8.

การพิจารณาจากข้อมูลข้างต้นเห็นได้ว่าสามไตรมาสแรกของปี 2538 ราคาสินค้าที่ถูกพิจารณา และราคาสินค้าชนิดเดียวกันภายในประเทศอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน แต่เมื่อเริ่มไตรมาส 4 ของปี 2539 ราคาสินค้าที่ถูกพิจารณาได้ขายในราคาหุ้มตลาด เป็นผลให้มีการขายตัดราคาจนถึงไตรมาส 4 ของปี 2539 ที่บริษัทสามารถเพิ่มราคาขายสูงขึ้นได้เนื่องจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้กำหนดให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษสำหรับการนำเข้าเหล็กโครงสร้างรูปพรรณหน้าตัดรูปตัว H จากเดิม 1% ตั้งแต่วันที่ 21 ส.ค.2539-20 ส.ค.2540

- การนำเข้าสินค้าที่ถูกพิจารณาทำให้เกิดการกดราคาอย่างมาก ซึ่งส่งผลให้ผู้ผลิตหรือผู้ที่ย้ายสินค้าภายในประเทศทำการปรับลดราคาลงเพื่อสามารถที่จะทำการแข่งขันกับสินค้าที่ถูกพิจารณาได้ ตัวอย่างเช่น

จากการพิจารณาการไต่สวนการหุ้มตลาดสินค้าเหล็กโครงสร้างรูปพรรณ หน้าตัดรูปตัว H จากประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ²⁸ ในเรื่องของการกดราคาขายซึ่งการกระทำดังกล่าวเกิดจากการที่อุตสาหกรรมภายในประเทศลดราคาขายเพื่อที่จะสามารถแข่งขันกับราคาของสินค้าที่ถูกพิจารณาที่ขายในราคาหุ้มตลาด

ปี 2539	ราคาเสนอขาย (บาท)	การดำเนินการเพื่อรักษาตลาด
มกราคม	9,800	- จ่ายค่าส่งสินค้าให้อัตรา 190 บาท/ตัน สำหรับเดือนมกราคม กุมภาพันธ์ และมีนาคม
กุมภาพันธ์	9,800	
มีนาคม	9,350	
เมษายน	9,500	
พฤษภาคม	9,500	
มิถุนายน	9,500	
กรกฎาคม	9,000	
สิงหาคม	8,700	- จ่ายค่าสินค้าในเดือนสิงหาคม ในอัตรา 190 บาท/ตัน
กันยายน	8,900	
ตุลาคม	10,000	
พฤศจิกายน	10,700	
ธันวาคม	10,700	

จากข้อมูลข้างต้นเห็นได้ว่าอุตสาหกรรมภายในประเทศต้องดำเนินการทางการตลาดด้วยการลดราคาพร้อมทั้งมีเงื่อนไขพิเศษด้วยการจ่ายค่าขนส่งสินค้าให้อัตรา 190 บาท/ตัน ในเดือนมกราคม กุมภาพันธ์ และเดือนสิงหาคม จนกระทั่งคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้กำหนดให้มีการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษสำหรับการนำเข้าเหล็กโครงสร้างรูปพรรณ หน้าตัดรูปตัว H จากเดิม 1% เป็น 16% เป็นระยะเวลา 1 ปี ตั้งแต่วันที่ 21 ส.ค.2539-20 ส.ค.2540 อุตสาหกรรมภายในจึงสามารถเพิ่มราคาสูงขึ้นได้

- ทำให้เกิดการหยุดยั้งการที่ราคาสินค้าจะเพิ่มขึ้นตามปกติอย่างมาก

นอกจากนี้ความสัมพันธ์ระหว่างการท่วมตลาดและผลกระทบต่อราคาสินค้าที่เกิดขึ้น จะต้องมีความพอที่จะทำให้เกิดผลกระทบต่อผู้ผลิตภายในประเทศ ดังต่อไปนี้²⁹

1. เกิดการเปลี่ยนแปลงของปัจจัย และดัชนีทางเศรษฐกิจ ที่เกี่ยวกับสภาพของอุตสาหกรรมนั้นๆ เช่น เกิดการถดถอยในผลผลิต การขาย ส่วนแบ่งตลาด กำไร หรือ
2. เกิดผลกระทบต่อพัฒนาการผลิต และความพยายามในการพัฒนาสินค้าอนุพันธ์ และอุตสาหกรรมภายในประเทศทั้งที่เกิดขึ้นจริง และคาดว่าจะเกิดขึ้นจริง

ค. การพิจารณาความเสียหายตามประกาศกระทรวงพาณิชย์

การพิจารณาความเสียหายที่เกิดขึ้นกับอุตสาหกรรมภายในของไทยเป็นหน้าที่ของกรมการค้าภายใน กองปกป้องผลประโยชน์ทางการค้า ซึ่งจะทำการไต่สวนหาข้อมูลที่สำคัญที่จะนำมาใช้เป็นข้อมูลที่ใช้เป็นพื้นฐานในการพิจารณาความเสียหาย ตัวอย่าง เช่น ในการพิจารณาความเสียหายขั้นสุดท้ายในกรณีการไต่สวนการท่วมตลาดสินค้าเหล็กโครงสร้างรูปพรรณ หน้าตัดรูปตัว H จากประเทศสาธารณรัฐเกาหลี³⁰ กรมการค้าภายในยึดหลักในการพิจารณาความเสียหายตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ ดังต่อไปนี้

1. การพิจารณาความเสียหายของอุตสาหกรรมภายใน ได้พิจารณาถึงพยาน หลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องตามที่ระบุไว้ในประกาศกระทรวงพาณิชย์ ที่ได้รับจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ซึ่งได้แก่ผู้ผลิต และผู้ส่งออกในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ผู้นำเข้าของไทย อุตสาหกรรมภายใน ผู้ซื้อ ข้อมูลที่ได้รับจากส่วนราชการต่างๆ รวมทั้งเอกสารเผยแพร่
2. การพิจารณาความเสียหายของอุตสาหกรรมภายใน ได้ใช้สถิติปริมาณ และราคาการนำเข้าสินค้าเหล็กโครงสร้างรูปพรรณหน้าตัดรูปตัว H จากตัวเลขอย่างเป็นทางการของกรมศุลกากร สำหรับการพิจารณาผลการดำเนินงานของอุตสาหกรรมภายใน กรมการค้าภายในพิจารณาจากงบการเงินของอุตสาหกรรมภายในที่ได้รับการรับรองแล้ว
3. ความต้องการใช้ในปี 2539 ของไทย ได้เพิ่มขึ้นจากปี 2538 ร้อยละ 11.99
4. กำลังการผลิตของอุตสาหกรรมภายใน อยู่ในระดับคงที่ในปี 2538 และ 2539
5. อุตสาหกรรมภายในมีการเพิ่มอัตราการใช้กำลังการผลิต
6. ปริมาณการผลิตของอุตสาหกรรมภายในเพิ่มขึ้น ร้อยละ 9.82 ในปี 2539
7. ปริมาณการจำหน่ายภายในประเทศของปี 2539 ของอุตสาหกรรมภายในเพิ่มขึ้นร้อยละ 50.97 จากปี 2538 ในขณะที่การส่งออกเพิ่มขึ้นร้อยละ 9.53

²⁹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 36

³⁰ การไต่สวนการท่วมตลาดสินค้าเหล็กโครงสร้างรูปพรรณหน้าตัดรูปตัว H ที่มีแหล่งกำเนิดจากประเทศเกาหลี. ข้อมูลสำคัญที่ใช้ประกอบพิจารณาความเสียหายในกรณีการไต่สวนการท่วมตลาดสินค้าเหล็กโครงสร้างรูปพรรณ หน้าตัดรูปตัว H จากประเทศเกาหลี (กรุงเทพมหานคร : กองปกป้องผลประโยชน์ทางการค้ากรมการค้าภายใน, 2541)

8. จากสถิติการนำเข้าของศุลกากรการนำเข้าเหล็กโครงสร้างรูปพรรณหน้าตัดรูปตัว H ได้ลดลงจากปี 2538 ร้อยละ 23.92 ในปี 2539 โดยเป็นการนำเข้าจากเกาหลีในสัดส่วนประมาณร้อยละ 11.83 ของการนำเข้าทั้งหมดในช่วงเวลาเดียวกัน การนำเข้าจากเกาหลีจึงมีส่วนแบ่งตลาดลดลงจากร้อยละ 32.07 ในปี 2539
9. เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบราคานำเข้าเหล็กโครงสร้างรูปพรรณหน้าตัดรูปตัว H เฉลี่ยถ่วงน้ำหนักของอุตสาหกรรมภายในพบว่าราคานำเข้าจากเกาหลีต่ำกว่าราคาจำหน่ายของอุตสาหกรรมภายใน ในปี 2539
10. จากสถิติข้อมูลการนำเข้าในปี 2539 ของกรมศุลกากรพบว่าราคานำเข้าเหล็กโครงสร้างรูปพรรณหน้าตัดรูปตัว H จากประเทศอื่นๆ เมื่อเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักแล้วมีราคาสูงกว่าราคานำเข้าจากประเทศเกาหลี ประมาณร้อยละ 4.76
11. ต้นทุนการผลิตเหล็กโครงสร้างรูปพรรณหน้าตัดรูปตัว H ของอุตสาหกรรมภายในเพิ่มขึ้น ระหว่างปี 2538-2539

2. การพิจารณาในส่วนของการคุกคามที่ก่อให้เกิดความเสียหายร้ายแรง (threat of material injury)

หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการพิจารณาความเสียหายในส่วนของการคุกคามที่ก่อให้เกิดความเสียหายร้ายแรง (threat of material injury) นั้นจะทำการพิจารณาโดยจะใช้หลักเกณฑ์ และปัจจัยที่ปรากฏ ดังนี้³¹

- ก. อัตราเพิ่มขึ้นที่เห็นได้ชัดของสินค้าที่มตลาดที่จะแสดงให้เห็นถึงความเป็นไปได้ว่าอาจมีการนำเข้าสินค้าดังกล่าวเพิ่มขึ้นอย่างมาก
- ข. ชีตความสามารถของผู้ส่งออกได้เพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด และระบายสินค้าได้อย่างอิสระ อันแสดงให้เห็นความเป็นไปได้ว่าอาจมีการนำเข้าสินค้าดังกล่าวเพิ่มขึ้นอย่างมาก ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงการมีอยู่ของตลาดส่งออกอื่นที่อาจรองรับสินค้าส่งออกที่เพิ่มขึ้นประกอบด้วย
- ค. ความชัดเจนของผลของราคาสินค้าที่เป็นการกดหรือลดราคาของสินค้าชนิดเดียวกันในตลาดภายในและแนวโน้มที่เพิ่มขึ้นของการนำเข้าสินค้านั้น
- ง. ปริมาณคงเหลือของสินค้าที่ท่วมตลาด

และ เนื่องจากในส่วนของการคุกคามที่ก่อให้เกิดความเสียหายร้ายแรง เป็นกรณีของความเสียหายที่ยังไม่เกิดขึ้น แต่มีการคุกคาม และมีความเป็นไปได้สูงที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศไทย ดังนั้น ในการพิจารณาถึงการคุกคามจะต้องมีข้อเท็จจริงสนับสนุน มิใช่เป็นเพียงการกล่าวอ้าง หรือการคาดการณ หรือความเป็นไปได้ที่ไกลเกินเหตุ ซึ่งจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่มีการเปลี่ยนแปลงไปจะต้องแสดงให้เห็นว่าการท่วมตลาดที่เกิดขึ้นอาจก่อให้เกิดความเสียหายอย่างเห็นได้ชัด และใกล้จะเกิดขึ้น หรืออาจมีแนวโน้มว่าอาจมีสินค้าที่ท่วมตลาดเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัดอันอาจก่อให้เกิดความเสียหายอย่างสำคัญได้ถ้าไม่มีการดำเนินการป้องกันเสียก่อน ตัวอย่างเช่น

³¹ มาตรา 21 แห่ง ร่างพระราชบัญญัติการตอบโต้การท่วมตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. และ ข้อ 7.4 แห่ง ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การท่วมตลาด และการอุดหนุน พ.ศ. 2539

จากผลการไต่สวนความเสียหายในการทุ่มตลาดสินค้าเหล็กโครงสร้างรูปพรรณหน้าตัดรูปตัว H ที่มีแหล่งกำเนิดจากประเทศเกาหลี³² กำหนดถึงการพิจารณาความเสียหายในลักษณะของการคุกคาม ภายใต้ข้อ 7.4 แห่ง ประกาศกระทรวงพาณิชย์ ดังนี้

1. กำลังการผลิตสินค้าในประเทศเกาหลี ได้เพิ่มขึ้นเล็กน้อยในช่วงระยะเวลาของข้อมูลที่ใช้ในการไต่สวน และสำหรับปี 2540 กำลังการผลิตได้เพิ่มขึ้นอีก และคาดว่าช่วงต้นปี 2541 จะเพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่า ของปี 2539 กำลังการผลิตที่เพิ่มขึ้นนี้เกิดจากการเพิ่มกำลังการผลิตของผู้ผลิตเดิม และการเปิดโรงงานใหม่ของผู้ผลิตรายใหม่อย่างน้อย 1 ราย ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากำลังการผลิตสินค้ามีความมากกว่าความต้องการภายในประเทศประมาณร้อยละ 75 อีกทั้งการผลิตสินค้าก็ยังมิได้ใช้กำลังการผลิตอย่างเต็มที่
2. ปริมาณสินค้าคงเหลือในประเทศเกาหลีในปี 2539 ได้เพิ่มขึ้นจากปี 2538 ประมาณร้อยละ 7 แม้ว่าในขณะปี 2539 ยังไม่สามารถคาดการณ์ได้สำหรับปี 2540 และ 2541
3. การนำเข้าสินค้าที่ถูกพิจารณามีปริมาณลดลงในช่วงระยะเวลาของข้อมูลที่ใช้ในการไต่สวนเนื่องจากกระทรวงพาณิชย์ได้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษจากการทุ่มตลาดสินค้าเหล็กโครงสร้างรูปพรรณหน้าตัดรูปตัว H ที่นำเข้าจากประเทศโปแลนด์ และการขึ้นค่าธรรมเนียมพิเศษของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเป็นร้อยละ 16 ตั้งแต่วันที่ 21 ส.ค.2539 ถึง 20 สิงหาคม 2540 และได้ลดลงเหลือร้อยละ 6 เมื่อเดือนสิงหาคม 2541

อย่างไรก็ตาม แหล่งสินค้าส่งออกสำคัญของผู้ผลิต และผู้ส่งออกเกาหลี คือ ตลาดเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และค่อนข้างแน่ชัดว่าไทยจะเป็นตลาดที่รองรับสินค้าที่เหลือจากความต้องการภายในประเทศเกาหลี เมื่อพิจารณาประกอบกับการลดค่าธรรมเนียมพิเศษของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน พบว่าหากไม่มีการใช้มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาดแล้ว การเพิ่มกำลังการผลิต และการเพิ่มขึ้นของสินค้าคงเหลืออาจก่อให้เกิดความเสียหายอย่างสำคัญต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศไทยได้เนื่องจากราคาสินค้าที่ถูกพิจารณาที่ปรากฏในช่วงระยะเวลาของข้อมูลที่ใช้ในการไต่สวนจากประเทศเกาหลีมีแนวโน้มลดลงทำให้อุตสาหกรรมภายในประเทศไทยไม่สามารถขึ้นราคาได้ และต้องลดราคาลงจนกระทั่งราคาต่ำกว่าต้นทุนการผลิตซึ่งมีผลกระทบในทางลบต่อผลตอบแทนจากการลงทุน และความสามารถในการเพิ่มทุน

3. การพิจารณาในส่วนของการทำให้เกิดความล่าช้าอย่างสำคัญต่อการก่อตั้ง หรือ พัฒนาอุตสาหกรรมภายใน (material retardation)

ในการพิจารณาว่ามีอุปสรรคที่ทำให้เกิดความล่าช้าอย่างสำคัญในการก่อตั้ง หรือ พัฒนาอุตสาหกรรมภายในประเทศ (material retardation) ภายใต้ หลักเกณฑ์ว่าด้วยการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดของประเทศไทยนั้นมิได้มีการกำหนดถึง

³² ประกาศกรมการค้าต่างประเทศ เรื่อง ผลการไต่สวนการทุ่มตลาดสินค้าเหล็กโครงสร้างรูปพรรณหน้าตัดรูปตัว H ที่มีแหล่งกำเนิดจากประเทศสาธารณรัฐเกาหลี (ฉบับที่ 1) (2540).

รายละเอียดของหลักเกณฑ์เอาไว้มากนัก เป็นเพียงการกำหนดแนวทางกว้างๆ ว่าในการพิจารณาว่าการนำเข้าที่ทุ่มตลาดเป็นอุปสรรคที่ทำให้เกิดความล่าช้าอย่างสำคัญ หรือไม่ โดยจะต้องมีการพิจารณาถึงหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้³³

1. ข้อเท็จจริงที่ทำให้คาดหมายได้ว่าจะทำให้เกิดความล่าช้าอย่างสำคัญ และ
2. ต้องคำนึงถึงความเป็นไปได้หรือระยะเวลาในการก่อตั้งหรือการพัฒนาอุตสาหกรรมที่อยู่ภายใน ประเทศด้วย

เป็นที่น่าสังเกตว่าในการพิจารณาถึงความเสียหายไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของการคุกคามที่ก่อให้เกิดความเสียหายร้ายแรง (threat of material injury) หรือ ความเสียหายที่ทำให้เกิดความล่าช้าอย่างสำคัญต่อการก่อตั้ง หรือ พัฒนาอุตสาหกรรมภายใน (material retardation) นั้น จะต้องอยู่บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นโดยตลอด ซึ่งข้อเท็จจริงดังกล่าวจะต้องชี้ให้เห็น หรือแสดงได้ว่าการการนำเข้าที่ทุ่มตลาดนั้นได้มีลักษณะของการคุกคามต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศจริงๆ หรือ ทำให้เกิดความล่าช้าอย่างสำคัญต่อการก่อตั้ง หรือ พัฒนาอุตสาหกรรมภายใน (material retardation) จริงๆ และในการพิจารณาถึงข้อเท็จจริงดังกล่าวค่อนข้างที่จะกระทำไต่ยากในการที่จะแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่กล่าวมาข้างต้น และ ในบทต่อไปจะมีการวิเคราะห์ถึงหลักเกณฑ์ในการที่จะนำมาใช้ในการพิจารณาที่จะแสดงให้เห็นว่าใน หลักเกณฑ์ว่าด้วยการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดของประเทศไทยยังคงมีข้อบกพร่อง และปัญหาที่ควรได้รับการแก้ไขต่อไป

4.2.4. การพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการนำเข้าสินค้าที่มีการทุ่มตลาด กับเสียหายที่เกิดขึ้น (causation)

ในการพิจารณาความเสียหายอย่างสำคัญ (material injury) ที่เกิดขึ้นกับอุตสาหกรรมภายในประเทศนั้นจะต้องมีการตรวจสอบให้พบถึงความสัมพันธ์ระหว่างสินค้าที่ทุ่มตลาด กับความเสียหายที่เกิดขึ้นกับอุตสาหกรรมภายในประเทศซึ่งจะต้องมีการพิจารณาถึงพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องทั้งหมด โดยนอกจากความเสียหายที่เกิดขึ้นกับอุตสาหกรรมภายในประเทศจะเกิดขึ้นจากการทุ่มตลาดแล้วจะต้องมีการพิจารณาถึงปัจจัยต่างๆ ที่เกิดขึ้นที่ปรากฏว่าได้ก่อให้เกิดความเสียหายแก่อุตสาหกรรมภายในในเวลาเดียวกันกับที่มีการทุ่มตลาดเกิดขึ้นด้วย และปัจจัยดังกล่าวมี ดังต่อไปนี้³⁴

1. ปริมาณ และราคาของสินค้านำเข้าที่มีได้มีการขายในราคาที่มีการทุ่มตลาด
2. จำนวนของอุปสงค์ที่ลดลง และการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการบริโภค
3. การผูกขาดตัดตอนทางการค้า และการแข่งขันระหว่างผู้ผลิตในต่างประเทศ และผู้ผลิตภายในประเทศ

³³ มาตรา 22 แห่ง ร่างพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. และ ข้อ 7.5 แห่ง ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ. 2539

³⁴ มาตรา 20 แห่ง ร่างพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. และ ข้อ 7.3 แห่ง ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ. 2539

4. การพัฒนาทางด้านเทคโนโลยี
5. ประสิทธิภาพในการส่งออก และการผลิต

ภายใต้หลักเกณฑ์ว่าด้วยการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดในทางระหว่างประเทศ หรือแม้แต่ในประเทศสหรัฐอเมริกา ในการพิจารณาในเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างสินค้าที่ทุ่มตลาด กับความเสียหายที่เกิดขึ้นกับอุตสาหกรรมภายในประเทศนั้น ดังที่เคยกล่าวมาในบทที่ 2 และบทที่ 3 จะมีแนวทางในการค้นหาถึงความสัมพันธ์ ระหว่างสินค้าที่ทุ่มตลาด กับความเสียหายที่เกิดขึ้น อยู่ 2 แนวทาง นั่นคือ³⁵

1. แนวทางในการพิจารณาเหตุแห่งความเสียหายโดยใช้หลักการ “bifurcated” test แนวทางดังกล่าวนี้เป็นที่รู้จักในนามของ Minimal Causation Approach โดยแนวทางดังกล่าวจะถือว่าการนำเข้าได้เป็นเหตุสำคัญที่สุดของการพิจารณาความเสียหาย และ ITC (International Trade Committee) จะไม่ทำการพิจารณากำหนดเปรียบเทียบความสัมพันธ์ของเหตุที่สร้างความเสียหาย ดังนั้นในการพิจารณาค้นหาความเสียหาย ITC สามารถทำได้โดยเพียงทำให้พบเหตุของความเสียหายที่มีต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศสหรัฐอเมริกาเท่านั้น ดังนั้นหากปรากฏว่ามีข้อเท็จจริงอื่นที่มีความสำคัญมากกว่าเหตุของการนำเข้า ITC ยังคงพิจารณาได้ว่าความเสียหายนั้นได้เกิดขึ้นจากการนำเข้าอยู่นั่นเอง
2. แนวทางในการพิจารณาเหตุแห่งความเสียหายโดยใช้หลักการ “unitary” test แนวทางในการพิจารณาเหตุแห่งความเสียหายโดยใช้หลักการ “unitary” test รู้จักกันในนามของการวิเคราะห์ส่วนเหลือของการทุ่มตลาด (Margins Analysis) โดยแนวทางดังกล่าวเป็นแนวทางที่สำคัญในการพิจารณาเหตุแห่งความเสียหายภายใต้หลักเกณฑ์เดิมในการพิจารณาเหตุแห่งความเสียหายของประเทศสหรัฐอเมริกา โดยในการพิจารณาความเสียหายนั้นจะมุ่งเน้นไปที่การพิจารณาว่าการทุ่มตลาดเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความเสียหายอย่างสำคัญต่ออุตสาหกรรมภายใน หรือไม่

ในส่วนของการพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างสินค้าที่ทุ่มตลาด กับความเสียหายที่เกิดขึ้น ของประเทศไทยนั้น ในทางปฏิบัติได้มีการอิงในแนวทางใดแนวทางหนึ่งดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น แต่จะคำนึงว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจะต้องเกิดจากการทุ่มตลาดเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ซึ่งหากมีปัจจัยอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็น ปริมาณ และราคาของสินค้านำเข้าที่มีได้ขายในราคาที่มีการทุ่มตลาด จำนวนของอุปสงค์ที่ลดลง และการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการบริโภค การผูกขาดตัดตอนทางการค้า และการแข่งขันระหว่างผู้ผลิตในต่างประเทศ และผู้ผลิตภายในประเทศ การพัฒนาทางด้านเทคโนโลยี หรือ ประสิทธิภาพในการส่งออก และการผลิต เข้ามาเกี่ยวข้อง และมีส่วนทำให้เกิดความเสียหายต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศแล้ว ก็จะได้ถือว่าไม่มีความเสียหายเกิดขึ้น

³⁵ โปรดอ่านรายละเอียดของแนวทางในการค้นหาความสัมพันธ์ดังกล่าวได้ในบทที่ 3 ในเรื่องของการกำหนดแนวทางในการพิจารณาเหตุแห่งความเสียหาย (causation).

4.2.5. หลักเกณฑ์ในการคำนวณการนำเข้าแบบสะสม (cumulation)

การคำนวณการนำเข้าแบบสะสม (cumulation) หมายความว่า การคำนวณสะสมในปริมาณ และ ผลกระทบจากการนำเข้าสินค้าชนิดเดียวกันจากประเทศต่างๆ มากกว่า 1 ประเทศ³⁶

ภายใต้ หลักเกณฑ์ว่าด้วยการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดของประเทศไทยมีการกำหนดถึง หลักเกณฑ์ในเรื่องของการคำนวณความเสียหาย ซึ่งจะต้องอยู่ภายใต้หลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้³⁷

1. มีการทุ่มตลาดสินค้าจากประเทศผู้ส่งออกมากกว่า 1 ประเทศ
2. ประเทศผู้ส่งออกดังกล่าวจะต้องอยู่ระหว่างการพิจารณาตอบโต้การทุ่มตลาดพร้อมกัน

3. ส่วนเหลือของการทุ่มตลาด และปริมาณการนำเข้าจากแต่ละประเทศมีจำนวนมากกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำตามที่กำหนดในหลักเกณฑ์ข้อนี้เป็นเรื่องสำคัญในการที่ประเทศผู้นำเข้าจะพิจารณาว่าควรที่จะนำเอาการคำนวณความเสียหายแบบสะสมมาบังคับใช้กับบรรดาประเทศผู้ส่งออก หรือไม่ หากข้อเท็จจริงปรากฏว่ามีประเทศผู้ส่งออกมากกว่า 1 ประเทศ และ ประเทศผู้ส่งออกดังกล่าวจะต้องอยู่ระหว่างการพิจารณาตอบโต้การทุ่มตลาดพร้อมกันก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาถึงปริมาณการนำเข้าในแต่ละประเทศแล้วปรากฏว่ามีปริมาณไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนด และในส่วนของส่วนเหลือของการทุ่มตลาดมีจำนวนไม่ถึงเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนด ก็ไม่สามารถที่จะทำการประเมินผลการนำเข้ารวมกันได้ และ นอกจากนี้ ประเทศดังกล่าวก็อาจได้รับการยุติการไต่สวนเพื่อเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดได้³⁸

4.2.6. หลักเกณฑ์ในการพิจารณาเกณฑ์ขั้นต่ำ (de minimis) และ การกำหนดการนำเข้าเพียงเล็กน้อย (negligible imports)

ในเรื่องของการกำหนดเกณฑ์ขั้นต่ำ (de minimis) และ การกำหนดการนำเข้าเพียงเล็กน้อย (negligible imports) ดังที่ได้เคยกล่าวมาในบทที่ 2 แล้วว่าในเรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องใหม่ที่ได้รับการหยิบยกขึ้นมาพิจารณา และนำมาบัญญัติไว้ในความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติมาตรข้อ 6 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1994 ทั้งนี้เพื่อต้องการที่จะยุติการไต่สวน

³⁶ คู่มือประกอบการใช้บังคับ พระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. หน้า 37

³⁷ มาตรา 19 แห่ง ร่างพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. และ ข้อ 7.2 แห่ง ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ. 2539

³⁸ มาตรา 27 แห่ง ร่างพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. และ ข้อ 9.3 แห่ง ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ. 2539

การทุ่มตลาดในรายประเทศที่ส่วนเหลือของการทุ่มตลาดมีน้อยกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนด และ มีการนำเข้าเพียงเล็กน้อย (negligible imports) และเพื่อจุดประสงค์ในการกำจัดคดีที่มีข้อพิพาทเพียงเล็กน้อยให้ออกไปจากการพิจารณาไต่สวน ซึ่งจะส่งผลให้การพิจารณาไต่สวนเกิดความรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพมากขึ้น เนื่องจากคดีที่เข้าสู่การพิจารณานั้นมีน้อยลง ดังนั้น ในอดีตที่ผ่านมา ก่อนที่จะมีการประกาศใช้ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ. 2539 หลักเกณฑ์ว่าด้วยการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดของประเทศไทยยังไม่ปรากฏในเรื่องดังกล่าวในการที่จะนำมายุติการไต่สวนการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดแต่อย่างใด

ภายใต้ ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ.2534 มีการกำหนดถึงการยุติการไต่สวนได้เพียง 2 กรณี คือ³⁹

1. เมื่อมีการไต่สวน และปรากฏว่าไม่มีการนำเข้าสินค้าในราคาที่ไม่เป็นธรรม หรือ
2. ในการไต่สวนไม่พบความเสียหายเกิดขึ้น

และ นอกจากนี้ในกรณีที่ปรากฏว่าส่วนเหลือมราคา (ส่วนเหลือของการทุ่มตลาด) หรือ ปริมาณของสินค้านำเข้าที่ก่อให้เกิดความเสียหายมีเพียงเล็กน้อยคณะกรรมการจะใช้ดุลยพินิจว่าควรที่จะมีการเรียกเก็บอากร หรือไม่⁴⁰ จากบทบัญญัตินี้แสดงให้เห็นในเรื่องของส่วนเหลือมราคา (ส่วนเหลือของการทุ่มตลาด) หรือ ปริมาณของสินค้านำเข้าที่ปรากฏในประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ.2534 ไม่ได้ถูกกำหนดเพื่อการยุติการไต่สวน แต่เพื่อเป็นเพียงการกำหนดว่าควรที่จะมีการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดจากประเทศนั้น หรือไม่ อย่างไรก็ตาม เมื่อได้มีการประกาศใช้ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ. 2539 ได้มีการแก้ไขหลักเกณฑ์ดังกล่าว ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับบทบัญญัติในเรื่องของการยุติการไต่สวนการทุ่มตลาดที่ปรากฏในความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 6 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1994

ในประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ. 2539 และ ร่างพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. มีการกำหนดถึงหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวกับการยุติการไต่สวนการทุ่มตลาดไว้ ดังนี้⁴¹

การพิจารณาไต่สวนตอบโต้การทุ่มตลาดจะถือเป็นอันยุติ หากปรากฏว่า

³⁹ ข้อ 6.2.2.3 วรรค 2 แห่ง ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ. 2534

⁴⁰ เรื่องเดียวกัน,

⁴¹ มาตรา 27 แห่ง ร่างพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. และ ข้อ 9.3 แห่ง ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ.2539

1. ส่วนเหลือของการทุ่มตลาดมีน้อยกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนด⁴² หรือ
2. ปริมาณการนำเข้าสินค้าที่ทุ่มตลาดน้อยกว่าเกณฑ์ที่กำหนด⁴³

4.2.7. หลักเกณฑ์ในการพิจารณาในเรื่องอุตสาหกรรมภายใน (domestic industry)

ในเรื่องของการพิจารณาในเรื่องของอุตสาหกรรมภายใน (domestic industry) เป็นเรื่องที่สำคัญเรื่องหนึ่งในการบังคับใช้หลักเกณฑ์ว่าด้วยการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาด เนื่องจากในการที่จะสามารถทำการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดบนสินค้าที่มีการนำเข้าที่ทุ่มตลาดได้หรือไม่นั้น จะต้องมีการพิจารณาถึงความหมายของอุตสาหกรรมภายในประเทศประกอบ โดยนอกจากที่จะต้องพบว่าการนำเข้าดังกล่าวมีการแสดงถึงพฤติกรรมกรรมการทุ่มตลาดแล้ว จะต้องพบว่าการทุ่มตลาดที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดความเสียหายให้กับอุตสาหกรรมภายในประเทศที่ทำการผลิตสินค้าชนิดเดียวกันกับที่มีการนำเข้า ดังนั้น จึงจะต้องทราบว่ามีลักษณะ หรือความหมายของคำว่าอุตสาหกรรมภายใน ที่อยู่ใก้เกณฑ์ที่จะนำมาจัดเป็นอุตสาหกรรมที่ได้รับความเสียหายจากการนำเข้านั้น หมายถึงอุตสาหกรรมใดบ้าง และในส่วนของกรยื่นคำร้องนั้น การให้คำจำกัดความของคำว่าอุตสาหกรรมภายในก็เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้อง โดยจะเข้ามาในส่วนของกรตัดสินว่าอุตสาหกรรมภายในประเทศนั้นๆ สามารถที่จะเป็นผู้ยื่นคำร้องในการขอให้มีการไต่สวนได้ หรือไม่ เนื่องจากภายใต้ ความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 6 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1994 กำหนดให้ เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจต้องเริ่มการสอบสวนเมื่อมีการร้องเรียนเป็นลายลักษณ์อักษรโดย หรือในนาม อุตสาหกรรมภายในประเทศเพื่อขอให้มีการไต่สวนการทุ่มตลาด และใน มาตรา 30 แห่ง ร่างพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. และ ข้อ 10 แห่ง ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ.2539 ก็มีการกำหนดไว้เช่นกันในส่วนของกรเริ่มต้นกระบวนการพิจารณาไต่สวนโดยกำหนดว่าให้เริ่มดำเนินการกระบวนการพิจารณาตอบโต้การทุ่มตลาดได้เมื่อกรมการค้าต่างประเทศเห็นสมควรโดยมีหลักฐานเพียงพอว่ามีการทุ่มตลาด และมีความเสียหายเกิดขึ้น หรือ เมื่อมีการยื่นคำขอ ซึ่งคำขอดังกล่าวจะต้องได้รับการสนับสนุนจากผู้ผลิตสินค้าชนิดเดียวกันในประเทศซึ่งมีการรวมการผลิตกันเกินกึ่งหนึ่งของปริมาณการผลิตสินค้าชนิดเดียวกันของผู้ที่ได้แสดงความเห็นทั้งส่วนที่สนับสนุน และส่วนที่คัดค้านรวมกันโดยปริมาณของการผลิตของฝ่ายสนับสนุนนั้นต้องไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ของการผลิตสินค้าชนิดเดียวกันทั้งหมดในประเทศ ดังนั้น ในการที่จะสามารถยื่นคำร้องขอให้มีการไต่สวนได้หรือไม่ นั้น ผู้ที่ยื่นคำร้องจะต้องอยู่ในฐานะของการเป็นอุตสาหกรรมภายในเสียก่อน

4.2.7.1 อุตสาหกรรมภายในประเทศ หมายถึง

1. ภายใต้ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ.2534 คำว่า อุตสาหกรรมภายในประเทศ หมายถึง ผู้ผลิตสินค้าในประเทศทั้งหมดซึ่งผลิตสินค้าชนิดเดียวกัน หรือผู้ผลิตภายในประเทศซึ่งมีผลผลิตรวมกันในสัดส่วนมากพอสมควรของการผลิตรวม

⁴² ในประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ.2539 กำหนดให้กรมการค้าต่างประเทศเป็นผู้กำหนดเกณฑ์ดังกล่าว และใน ร่างพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. เกณฑ์ดังกล่าวจะถูกกำหนดในกฎกระทรวง

⁴³ เรื่องเดียวกัน,

ภายในประเทศ ยกเว้นในกรณีและผู้ผลิตนั้นเกี่ยวข้องกับผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้า หรือเป็นผู้นำเข้าสินค้าที่ถูกกล่าวหาว่า นำเข้าในราคาที่ไม่เป็นธรรม⁴⁴

2. ภายใต้ ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการ อุดหนุน พ.ศ.2539 และ มาตรา 23 วรรค 1 ร่างพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการ อุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. ได้ให้ความหมายของคำดังกล่าวให้หมายถึง ผู้ผลิตสินค้าชนิดเดียวกันภายในประเทศที่มีผลผลิตรวมกันได้เกินกึ่งหนึ่งของปริมาณการผลิตรวมภายในประเทศของสินค้านั้น เว้นแต่ในกรณีที่

- ถ้าผู้ผลิตสินค้าชนิดเดียวกันรายใดเป็นผู้นำเข้าสินค้าที่ทุ่มตลาด หรือมีความเกี่ยวข้องกับผู้นำเข้าสินค้าที่ทุ่มตลาดจากต่างประเทศ หรือ ผู้ส่งออกสินค้าที่ทุ่มตลาดจากต่างประเทศ ในกรณีเช่นนี้จะถือว่าผู้ผลิตดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของอุตสาหกรรมภายในก็ได้

- ถ้าในอาณาเขตมีการแบ่งตลาดของสินค้านั้นเป็นตลาดมากกว่า 1 ตลาดขึ้นไปจะถือว่าผู้ผลิตสินค้าชนิดเดียวกันในแต่ละตลาดเป็นอุตสาหกรรมภายในแยกต่างหากหากกันได้ ถ้าปรากฏว่า

ก. ผู้ผลิตสินค้าชนิดเดียวกันของตลาดหนึ่งขายสินค้าของตนทั้งหมด หรือ เกือบทั้งหมดในตลาดนั้น และ

ข. ผู้ผลิตสินค้าชนิดเดียวกันรายอื่นภายในประเทศมิได้ส่งสินค้าของตนทั้งหมด หรือ เกือบทั้งหมดไปยังตลาดนั้นมากพอแก่ความต้องการของตลาดดังกล่าว

จากการกำหนดจำกัดความของคำว่า อุตสาหกรรมภายในประเทศ ดังที่กล่าวมาข้างต้นว่า การกำหนดความหมายที่ปรากฏในประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการ อุดหนุน พ.ศ.2539 และ มาตรา 23 วรรค 1 ร่างพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการ อุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. มีการกำหนดความหมายที่ปรากฏในรายละเอียดมากกว่าที่กำหนดในประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการ อุดหนุน พ.ศ.2534 โดยในส่วนของข้อกำหนดจำนวนที่จะถือได้ว่าเป็นเงื่อนไขของการเป็นอุตสาหกรรมภายในประเทศ ในประกาศฯ ปี 2539 มีการกำหนดจำนวนที่แน่นอนซึ่งในการเป็นอุตสาหกรรมภายในประเทศได้หรือไม่นั้น ผู้ผลิตจะต้องเป็นผู้ผลิตสินค้าชนิดเดียวกันภายในประเทศที่มีผลผลิตรวมกันได้เกินกึ่งหนึ่งของปริมาณการผลิตรวมภายในประเทศของสินค้านั้น และ ในส่วนของประกาศฯ ปี 2531 มีการกำหนดเพียงว่าผู้ผลิตจะต้องมีส่วนมากพอสมควรของการผลิตรวมภายในประเทศเท่านั้น ไม่มีการกำหนดจำนวนที่แน่นอนทำให้เกิดปัญหาในการบังคับใช้ เนื่องจากไม่อาจทราบได้ว่าสัดส่วนที่มากนั้นจะต้องมากเป็นเท่าใด

นอกจากนี้ในส่วนของข้อยกเว้น ในประกาศฯ ปี 2539 และร่างพระราชบัญญัติฯ มีการกำหนดเพิ่มเติมในส่วนข้อยกเว้นเอาไว้จากในเรื่องของความเกี่ยวข้องที่จะสามารถเป็นข้อยกเว้นได้แล้ว จะมีในเรื่องการแบ่งตลาดของสินค้านั้นเป็นตลาดมากกว่า 1 ตลาดขึ้นไป ซึ่งจะทำให้ว่าผู้ผลิตสินค้าชนิดเดียวกันในแต่ละตลาดเป็นอุตสาหกรรมภายในแยกต่างหากหากกันได้

⁴⁴ ข้อ 3.7 แห่ง ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการ อุดหนุน พ.ศ.2534.

ซึ่งเนื้อความโดยส่วนใหญ่แล้วจะมีความสอดคล้องกับ หลักเกณฑ์ในการกำหนดความหมายของคำว่าอุตสาหกรรมภายใน (มาตรา 4) ที่ปรากฏในความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 6 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1994

ดังนั้น อุตสาหกรรมภายในประเทศ จะหมายความถึง

1. ผู้ผลิตสินค้าชนิดเดียวกันภายในประเทศ ซึ่งหากเป็นกรณีของการเป็นผู้นำเข้า ผู้ขาย ก็มีได้อยู่ในความหมายของการเป็นอุตสาหกรรมภายในประเทศ และ
2. ผู้ผลิตสินค้าชนิดเดียวกันซึ่งมีผลผลิตรวมกันได้เกินกึ่งหนึ่งของปริมาณการผลิตรวมภายในประเทศของสินค้าชนิดนั้น

ทั้งนี้ ภายใต้ความหมายดังกล่าวจะต้องคำนึงถึงข้อยกเว้น 2 ข้อ ดังนี้

- ความเกี่ยวข้องระหว่างผู้ผลิตสินค้าชนิดเดียวกันกับผู้นำเข้าสินค้าที่ทุ่มตลาด หรือผู้ส่งออกสินค้า
- การแบ่งตลาดของสินค้าชนิดเดียวกันเป็นตลาดมากกว่า 1 ตลาดขึ้นไป

4.2.7.2 การพิจารณาในเรื่องความเกี่ยวข้อง (related person)

ในการกำหนดถึงความหมายของการเกิดกรณีมีความเกี่ยวข้องกันระหว่างระหว่างผู้ผลิตสินค้าชนิดเดียวกันกับผู้นำเข้าสินค้าที่ทุ่มตลาด ความเกี่ยวข้อง ดังกล่าวหมายความว่า อย่างไร

ความเกี่ยวข้อง หมายถึง ผู้ผลิตมีความเกี่ยวข้องกับผู้นำเข้าสินค้าที่ทำการทุ่มตลาด หรือผู้ส่งออกสินค้าทุ่มตลาด จากต่างประเทศ และปรากฏว่าบุคคลดังกล่าวต้องมีความเกี่ยวข้องกัน ดังนี้⁴⁵

1. ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งสามารถควบคุมอีกฝ่ายหนึ่ง ไม่ว่าจะโดยตรง หรือโดยทางอ้อม
2. ทั้งสองฝ่ายถูกควบคุมโดยบุคคลที่ 3 ไม่ว่าจะโดยตรง หรือโดยทางอ้อม
3. ทั้งสองฝ่ายร่วมกันควบคุมบุคคลที่ 3 ไม่ว่าจะโดยตรง หรือโดยทางอ้อม

และ ในส่วนของการควบคุม หมายถึง การที่ฝ่ายหนึ่งอยู่ในฐานะทางกฎหมาย หรือในทางปฏิบัติที่สามารถจะทำการยับยั้ง หรือ สามารถที่จะสั่งการอีกฝ่ายที่อยู่ภายใต้การควบคุมได้

⁴⁵ มาตรา 23 แห่ง ร่างพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. และ ข้อ 7.3 วรรค 2 แห่ง ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ.2539

4.2.7.3 การพิจารณาในเรื่องการแบ่งตลาด (regional markets)

การพิจารณาในเรื่องการแบ่งตลาดนี้จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการพิจารณาความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการทุ่มตลาดที่เกิดขึ้นเฉพาะตลาดซึ่งกรณีนี้จะเป็นในเรื่องของการที่ในประเทศผู้นำเข้ามีการแบ่งตลาดของสินค้าชนิดเดียวกันมากกว่า 1 ตลาด ภายใต้หลักเกณฑ์ว่าด้วยการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดนั้นการแบ่งตลาดที่เกิดขึ้นจะถือว่าผู้ผลิตในแต่ละตลาดเป็นอุตสาหกรรมภายในที่แยกต่างหากจากกันได้ แต่ทั้งนี้จะต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดในเรื่องของการเป็นอุตสาหกรรมภายในด้วย⁴⁶

สำหรับประเทศไทยในกรณีที่มีการแบ่งตลาดของสินค้าชนิดเดียวกันมากกว่า 1 ตลาดแล้ว ก็สามารถที่จะมีการแยกผู้ผลิตในแต่ละตลาดเป็นอุตสาหกรรมภายในที่แยกต่างหากจากกันได้ซึ่งก็ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขเช่นเดียวกัน⁴⁷

หากมีการแบ่งตลาดเกิดขึ้นในประเทศไทย ความเสียหายที่เกิดขึ้นจะได้รับการพิจารณาเฉพาะผลที่เกิดขึ้นในตลาดนั้น ซึ่งแม้ว่าอุตสาหกรรมภายในประเทศโดยส่วนใหญ่จะไม่ได้ได้รับความเสียหายก็ตาม ก็สามารถที่จะทำการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดได้ แต่จะต้องเป็นการเรียกเก็บเฉพาะสินค้าที่ทำการทุ่มตลาดที่ส่งมาเพื่อการบริโภคเฉพาะในตลาดนั้นเท่านั้น

ภายใต้หลักเกณฑ์ว่าด้วยการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดของประเทศไทยการเรียกเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดเฉพาะสินค้าที่ทำการทุ่มตลาดที่ส่งมาเพื่อการบริโภคเฉพาะในตลาดนั้นไม่สามารถกระทำได้ หรือ ในกรณีที่ผู้ส่งออกสินค้าที่ทุ่มตลาดไม่มีข้อเสนอทำความตกลงที่เหมาะสมภายในเวลาอันควร โดยความตกลงที่กำหนดนั้นเป็นข้อกำหนดที่เกี่ยวกับความตกลงเพื่อระงับการทุ่มตลาด (suspension agreement) ที่กำหนดใน ข้อ 13 ของ ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และ การอุดหนุน พ.ศ.2539 และ มาตรา 41 ของ ร่างพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. ซึ่งผู้ส่งออกจากต่างประเทศจะต้องทำการเสนอ หรือกรมการค้าต่างประเทศเป็นผู้เสนอก็ได้ และ การเก็บอากรการตอบโต้การทุ่มตลาดจะต้องทำการเรียกเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดจากสินค้าทุ่มตลาดทั้งหมดที่ส่งเข้ามาในประเทศไทย

4.2.8. หลักเกณฑ์ในการพิจารณาในเรื่องสินค้าชนิดเดียวกัน (like product)

การพิจารณาถึงสินค้าชนิดเดียวกัน (like product) เป็นเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งในการที่จะนำมาใช้ในการพิสูจน์ว่าการนำเข้าที่เกิดขึ้นเป็นการนำเข้าที่เป็นการทุ่มตลาดหรือไม่ เนื่องจากในการพิสูจน์ถึงพฤติกรรมการทุ่มตลาดนั้นจะต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับการกำหนดความหมายของคำว่าสินค้าชนิดเดียวกันแทบทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการกำหนดมูลค่าปกติ ก็ต้องกำหนดจากราคาสินค้าชนิดเดียวกันที่ขายภายในประเทศผู้ส่งออก หรือในการกำหนดจำนวนของสินค้าที่จะนำมาคำนวณมูลค่าปกติ หรือ การกำหนดถึงความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้นจะต้องเกิดขึ้นกับอุตสาหกรรมภายในประเทศที่ผลิตสินค้าชนิดเดียวกันกับที่มีการนำเข้าเช่นเดียวกัน ดังนั้นเรื่องดังกล่าวจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการกำหนดถึงความหมาย ซึ่งหากมีการกำหนดความหมายของคำว่า สินค้าชนิดเดียวกัน (like product) ในความหมายที่กว้าง หรือ แคบจนเกินไปก็อาจเกิดผลเสียได้กับทั้งที่เป็นผู้ทุ่มตลาด และผู้นำเข้าได้เช่นกัน

⁴⁶ มาตรา 4.1.2 ของความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 6 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1994

⁴⁷ มาตรา 23 แห่ง ร่างพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. และ ข้อ 7.3 วรรค 3 แห่ง ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ.2539

ภายใต้ หลักเกณฑ์ว่าด้วยการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดของประเทศไทยมีการกำหนดถึงความหมายของคำว่า สินค้าชนิดเดียวกัน (like product) เอาไว้ และได้รับการเปลี่ยนแปลงแก้ไขมาโดยตลอด ทั้งนี้ เพื่อความสอดคล้องกับความหมายที่ปรากฏในความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 6 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1994 ถึงแม้ว่าในตัวความตกลงเองก็ยังไม่สามารถที่จะกำหนดถึงความหมายของคำดังกล่าวได้อย่างชัดเจนก็ตาม

ในประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ.2534 กำหนดถึงความหมายของคำว่า สินค้าชนิดเดียวกัน (like product) ให้ หมายถึง สินค้าที่มีลักษณะเหมือนกัน คล้ายคลึงกัน หรือทดแทนกันได้กับสินค้านำเข้าในราคาที่ไม่เป็นธรรม⁴⁸

จากความหมายดังกล่าวจะพบว่าสินค้าชนิดเดียวกันในความหมายของประกาศฯ ปี 2534 นี้ ในกรณีที่ไม่สามารถหาสินค้าที่มีลักษณะเหมือนกันได้ สินค้าที่อยู่ในข่ายที่จะได้รับการพิจารณานั้นจะต้องเป็นสินค้าที่มีลักษณะ ดังนี้

1. สินค้าที่มีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน หรือ
2. สินค้าที่มีลักษณะที่ใช้ทดแทนกันได้

ในความหมายที่ปรากฏแสดงให้เห็นว่าการกำหนดความหมายของคำว่าสินค้าชนิดเดียวกันภายใต้ประกาศฯ ปี 2534 นั้นจะมีการวางแนวเอาไว้ในลักษณะกว้างโดยมีการพิจารณาถึงลักษณะของการใช้ที่มีการทดแทนกันได้ (Substitution) ซึ่งในกรณีดังกล่าวเท่ากับว่าสินค้าชนิดเดียวกันไม่จำเป็นที่จะต้องมียุทธศาสตร์เหมือนกันทุกประการ แต่หากลักษณะของการใช้งานสามารถที่จะนำมาใช้แทนกันได้ก็ถือได้ว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าชนิดเดียวกัน

ภายหลังจากการแก้ไขหลักเกณฑ์ว่าด้วยการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดในกฎหมายระหว่างประเทศความตกลงฯ 1994 หลักเกณฑ์ในเรื่องของการกำหนดสินค้าชนิดเดียวกันได้รับการเปลี่ยนแปลงไป โดยในกรณีที่จะถือว่าเป็นสินค้าชนิดเดียวกันได้นั้นสินค้านั้นจะต้องมีลักษณะ ดังนี้⁴⁹

1. สินค้าซึ่งเป็นอย่างเดียวกัน เหมือนกับกับสินค้าที่ทำการพิจารณาทุกประการ (identical)
2. สินค้าอื่นซึ่งแม้ไม่เหมือนกันทุกประการ แต่มีลักษณะเหมือนกันอย่างมาก

ในความหมายดังกล่าวไม่ปรากฏถึงการพิจารณาถึงความเหมือนในลักษณะที่ใช้ทดแทนกันได้แต่ประการใด ดังนั้น ในความหมายที่เกิดขึ้นจะเป็นการกำหนดสินค้าชนิดเดียวกันในลักษณะของการพิจารณาจากลักษณะทางกายภาพที่ปรากฏภายนอกซึ่งจะต้องมีความเหมือนกันทุกประการ (Closely Physical)

⁴⁸ ข้อ 3.6 ของ ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ.2534

⁴⁹ มาตรา 2.6 ของความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 6 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1994

จากกรณีที่มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงหลักเกณฑ์ดังกล่าว ประเทศไทยจึงมีการกำหนดหลักเกณฑ์ใหม่เกี่ยวกับการกำหนดสินค้าชนิดเดียวกัน (like product) โดยในความหมายดังกล่าวจะเหมือนกับความหมายที่กำหนดในมาตรา 2.6 ของความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 6 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1994 โดยกำหนดว่า สินค้าชนิดเดียวกัน ให้หมายถึงสินค้าที่มีลักษณะเหมือนกันทุกประการกับสินค้าที่ถูกพิจารณา แต่ในกรณีที่ไม่มีสินค้านี้ให้หมายความถึงสินค้าที่คล้ายคลึงกันอย่างมากกับสินค้านี้⁵⁰ ตัวอย่างเช่น ในการพิจารณาสินค้าชนิดเดียวกันภายใต้การพิจารณาเปิดการค้าส่วนการทุ่มตลาดสินค้าเหล็กโครงสร้างรูปพรรณ หน้าตัดรูปตัว H จากประเทศรัฐเกาหลีมีข้อมูลในการประกอบการพิจารณาว่าสินค้าภายในประเทศนั้นมีลักษณะเหมือนกันทุกประการกับสินค้าที่ถูกพิจารณา หรือไม่ โดยจะพิจารณาจาก 1) ลักษณะทางกายภาพ 2) ขั้นตอนการผลิตโดยสังเขป 3) การควบคุมคุณภาพ และในเรื่องของมาตรฐานการผลิต โดยมีข้อสรุปว่าสินค้าเหล็กโครงสร้างรูปพรรณ หน้าตัดรูปตัว H ที่มีการผลิตภายในประเทศมีลักษณะเหมือนกันทุกประการกับสินค้านำเข้าที่ขอให้พิจารณา และนอกจากนี้ในการพิจารณาในส่วนการทุ่มตลาด 3 ชนิด คือ เหล็กโครงสร้างรูปพรรณหน้าตัดรูปตัว H เหล็กแผ่นรีดร้อนชนิดม้วน และกระจกโฟลตใสและสี กระทรวงพาณิชย์ได้ทำการพิจารณาความเหมือนโดยอาศัยหลักในการพิจารณาเช่นเดียวกันกับหลักการพิจารณาความเหมือนของประเทศสหรัฐอเมริกา โดยพิจารณาจาก

1. ลักษณะทางกายภาพ (physical)
2. ผู้บริโภคขั้นสุดท้าย (end users)
3. ความเข้าใจผู้บริโภค (customer or producer perceptions)
4. ปัจจัยในการผลิตและการจ้างงาน (common manufacturing facilities and production employees)
5. ขั้นตอนการบริโภค (consumption process)
6. ช่องทางการจำหน่าย (channels of distribution)
7. ความสามารถในการทดแทนกัน (interchangeability)

ดังนั้น ภายใต้หลักเกณฑ์ว่าด้วยการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดของประเทศไทยในการตีความถึงความเหมือนหรือคล้ายนั้นก็คำนึงถึงความสามารถในการใช้ทดแทนกันได้ (substitution) เช่นเดียวกับที่ปรากฏในการพิจารณาของประเทศสหรัฐอเมริกา

⁵⁰ มาตรา 4 แห่ง ร่างพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. และ ข้อ 4 แห่ง ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษซึ่งสินค้านำเข้าเพื่อตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน พ.ศ.2539